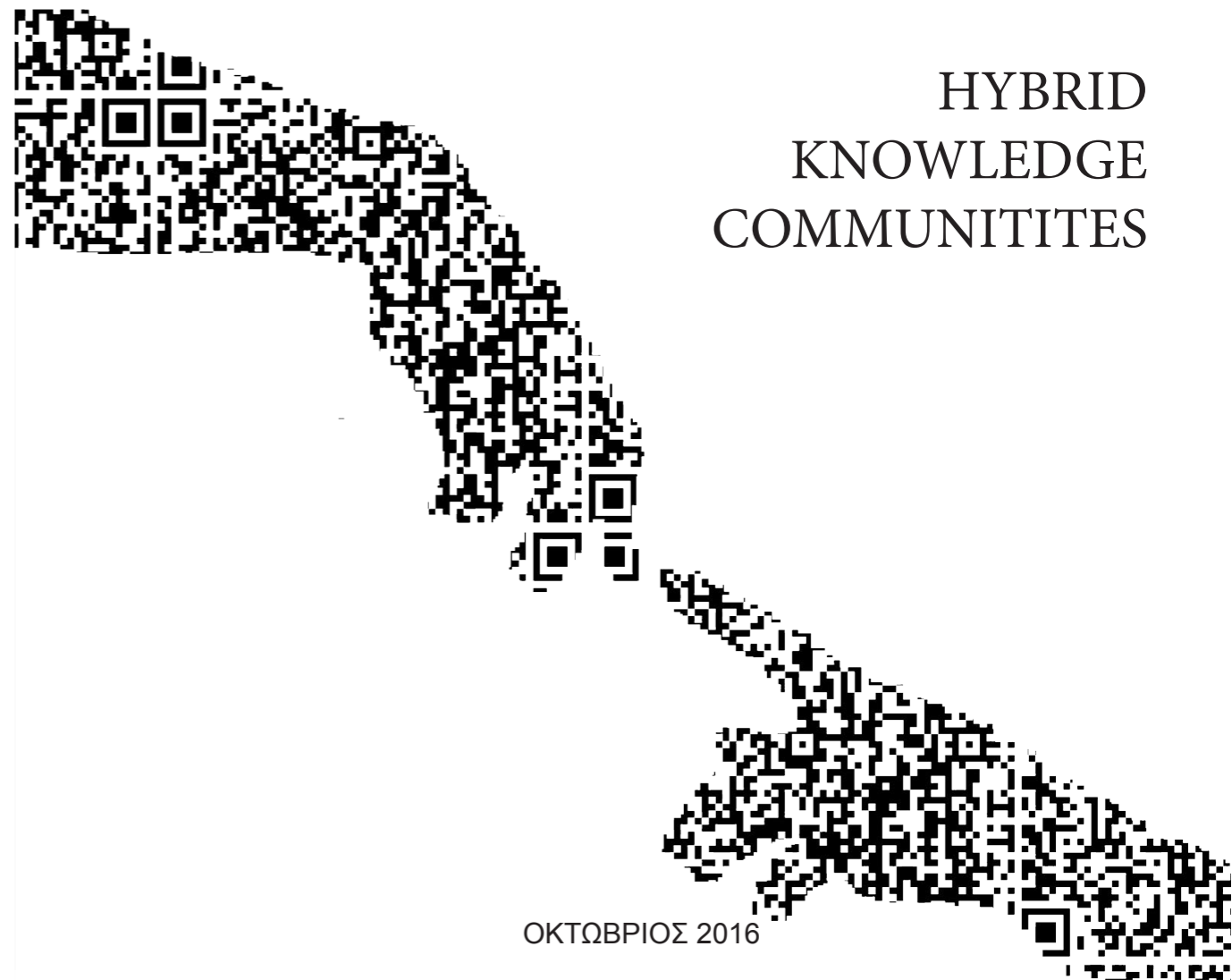

ΥΒΡΙΔΙΚΕΣ
ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ
ΓΝΩΣΗΣ

HYBRID
KNOWLEDGE
COMMUNITITES

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2016

ΥΒΡΙΔΙΚΕΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΓΝΩΣΗΣ

HYBRID KNOWLEDGE COMMUNITITES

Σπουδαστής:

Μουτεβελής Ιωάννης
α.μ. 04109683

Επιβλέποντες:

Δ. Παπαλεξόπουλος
Α. Σταυρίδου

Σύμβουλος:

Ε. Μάνιος

Διπλωματική εργασία 10ου Εξαμήνου
Τομέας 4 / Τομέας Οικοδομικής
Εξεταστική περίοδος Οκτωβρίου 2016

Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο
Σχολή Αρχιτεκτόνων Μηχανικών

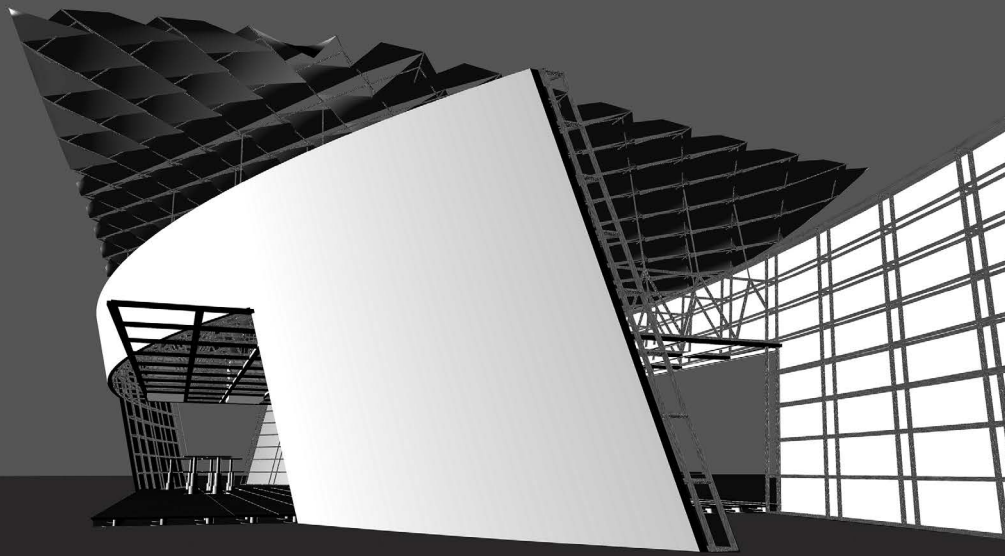
Για την διεκπεραίωση της παρούσας διπλωματικής
εργασίας ευχαριστώ

_τους καθηγητές μου Δημήτρη Παπαλεξόπουλο, Αθηνά
Σταυρίδου και Εμμανουήλ Μάνιο για την πολύτιμη
καθοδήγηση, υποστήριξη και βοήθεια τους,

_την οικογένεια μου για την στήριξη και την υπομονή καθ'
όλη την διάρκεια ενασχόλησης μου με την διπλωματική
εργασία,

_τους φίλους μου και την Λαμπρινή, χάρη στην βοήθεια
των οποίων ολοκληρώθηκε η διπλωματική.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.....	3
1_ Η ΑΦΟΡΜΗ.....	5
2_ ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΘΕΩΡΗΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ.....	6
2.1_ MICHEL SERRES “Η ΚΟΝΤΟΡΕΒΥΘΟΥΛΑ”.....	7
2.2_ ΤΟ ΣΤΡΟΓΓΥΛΟ ΤΟΥ Τ. ΖΕΝΕΤΟΥ.....	11
2.3_ Η ΔΥΝΗΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΧΩΡΟΥ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ.....	15
2.4_ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΓΝΩΣΗΣ.....	21
3_ ΠΡΟΘΕΣΗ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ.....	25
3.1_ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΙΔΕΑΣ.....	28
4_ ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΘΕΣΗΣ.....	30
4.1_ ΤΟ ΔΑΠΕΔΟ.....	31
4.2_ ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ.....	35
4.3_ Η ΓΕΦΥΡΑ.....	39
4.4_ ΟΙ ΤΟΙΧΟΙ.....	43
5_ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ.....	46
5.1_ ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΤΟΨΗ ΚΑΙ ΤΟΜΗ.....	47
5.2_ ΚΑΤΟΨΗ ΚΑΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ.....	48
5.3_ ΒΟΡΕΙΑ ΟΨΗ ΚΑΙ ΤΟΜΗ Α-Α’.....	49
5.4_ ΔΥΤΙΚΗ ΟΨΗ ΚΑΙ ΤΟΜΗ Β-Β’.....	50
5.5_ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ.....	51
6_ ΦΩΤΟΡΕΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΕΙΣ.....	54
7_ ΔΟΡΥΦΟΡΟΙ.....	57
8_ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	58

Η ΑΦΟΡΜΗ

Δεν μπορούμε πλέον παρά να παραδεχτούμε το γεγονός πως οι τεχνολογίες αιχμής αλλάζουν όχι μόνο τις επιστήμες που τις αφορούν έμμεσα, αλλά συνολικά κάθε πτυχή της ζωής μας, διαμορφώνοντας νέες πραγματικότητες και μεταβάλλοντας κάθε έκφανση της ανθρώπινης καθημερινότητας. Είναι καίριο να θέσουμε κάποια ερωτήματα τα οποία αφορούν τις επιδράσεις αυτές πάνω στους ήδη υπάρχοντες θεσμούς, οργανισμούς, να προσπαθήσουμε να διαμορφώσουμε έναν καινούργιο χάρτη βασισμένο στις επιδράσεις αυτές και να σκεφτούμε νέες μορφές εξελιγμένες οι οποίες θα ενσωματώνουν την αλλαγή, το νέο, αυτό που θα ακολουθήσει.

Αφορμή για την διπλωματική αυτή εργασία αποτέλεσε ένα ζήτημα που αφορά τον χώρο της εκπαίδευσης και πιο συγκεκριμένα πάνω στο κατά πόσο οι νέες τεχνολογίες έχουν ή θα έπρεπε να έχουν επηρεάσει τον τρόπο κατά τον οποίο οι εκπαιδευόμενοι σήμερα λαμβάνουν γνώση.

Κατά την διάρκεια την έρευνας προέκυπταν σταδιακά πολλά ερωτήματα που αφορούσαν τον ρόλο που πρέπει να έχει ο καθηγητής και το κατά πόσο ο χώρος που συμβαίνουν τα μαθήματα είναι σε θέση να υποδεχτεί την μετάβαση στην κοινωνία της πληροφόρησης, μια μετάβαση η οποία ήδη συμβαίνει σε αρκετά μεγάλο βαθμό. Στην προσπάθεια συγκρότησης ενός θεωρητικού πυρήνα πάνω στον οποίο θα βασιστεί η έρευνα αυτή, εντοπίζω τέσσερα σημεία τα οποία και αναλύω στην συνέχεια.

_ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΘΕΩΡΗΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ

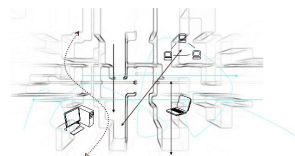
1._MICHEL SERRES “Η ΚΟΝΤΟΡΕΒΥΘΟΥΛΑ”

2._ΤΟ ΣΤΡΟΓΓΥΛΟ ΤΟΥ Τ. ΖΕΝΕΤΟΥ

3._Η ΔΥΝΗΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΧΩΡΟΥ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

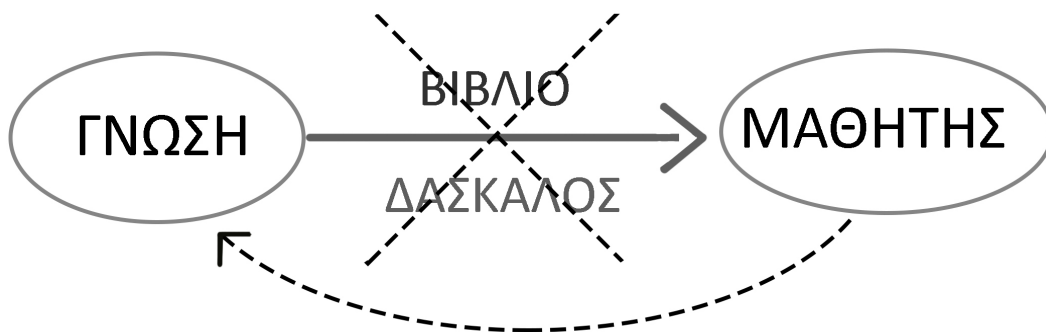
4._ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΓΝΩΣΗΣ

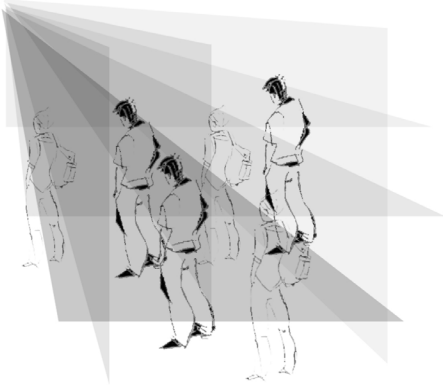
2.1_MICHEL SERRES “Η ΚΟΝΤΟΡΕΒΥΘΟΥΛΑ”

Ο Μισέλ Σερ στο έργο του “Η Κοντορεβυθούλα” βάζει στο επίκεντρο τους νέους και τις τεχνολογίες που χαρακτηρίζουν τις σύγχρονες γενιές, περιγράφοντας με σκωπτικό τρόπο την κοσμογονική αλλαγή γνωσιακού και επιχειρησιακού παραδείγματος που συντελείται στην ψηφιακή εποχή μας και την αδράνεια των θεσμών μας μπροστά σε αυτήν την αλλαγή. Στο μεγαλύτερο μέρος του δοκιμίου θήγει και κάνει αυστηρή κριτική πάνω την σημερινή μορφή που έχει η εκπαιδευτική διαδικασία και η δασκαλοκεντρική της φύση, τα εκπαιδευτικά συγκροτήματα και η κοινωνία της πειθαρχίας που έχει επιβληθεί στην πρώτη. Από την άλλη μεριά πλέκει το εγκώμιο στον “πολιτισμό της πρόσβασης”, στην ανεμπόδιστη κυκλοφορία της γνώσης, των αμοιβαίων ανταλλαγών ανάμεσα στους ανθρώπους και τα συννεργατικά δίκτυα .

Πλέον, ολοι μας έχουμε πρόσβαση στην γνώση.
Μεταδίδεται συνεχώς και παντού.
“Ο παλιός χώρος των συγκεντρώσεων είναι πλέον υπό
διάλυση. Απλώνεται, διαχέεται.”

“Η διδασκαλία συνιστούσε μια προσφορά. Εμπρός στην ολοένα αυξανόμενη, άμεσα προσβάσιμη προσφορά, η μεμονωμένη προσφορά είναι πλέον για γέλια.
Η προσφορά χωρίς την ζήτηση πέθανε.”

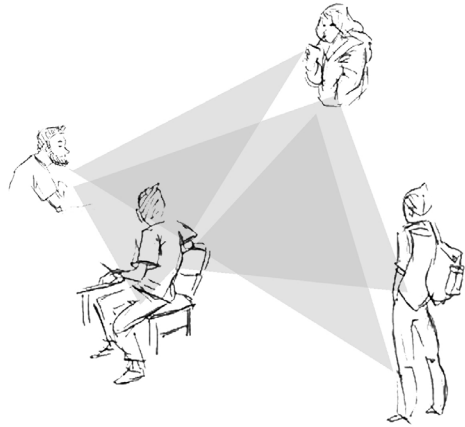

_ συγκεντρωτικός ή ανελλιπώς εστιασμένος χώρος της τάξης ή του αμφιθεάτρου.

_ δάσκαλος-Οδηγός προς την γνώση

_ εκπαιδευόμενος-Επιβάτης ("βλέμμα θολό και άπραγο")

πανεπιστήμιο
σταθερή και αδιαμεσολάβητη
ενότητα

_ κυριαρχεί η κινητικότητα.

_ υπάρχουν μόνο οδηγοί.

_ όχι πιά θεατές ,ο χώρος γεμίζει από δρώντα άτομα- ενεργούς ρήτορες

αποτοπικοποίηση και απούλοποίηση
επιτυγχάνεται μέσω του διαδικτύου
και της πληροφορικής

δυνατότητα του υβριδικού χώρου
είναι ταυτόχρονα κόμβος σε δίκτυο
τοπικό, πραγματικό αλλά και δυνητικό.

Ο φυσικός χώρος απαλλάσσεται από
προηγούμενα καθήκοντα όπως η πλήρη
συγκέντρωση και η ορισμένη λειτουργία.

Γίνεται πιο **ευέλικτος**.

“ Ο δάσκαλος μετέδιδε τη γνώση που, εν μέρει, ήταν ήδη αποθηκευμένη στα βιβλία. Παρουσίαζε προφορικά το γραπτό, την σελίδα-πηγή. Γι' αυτήν την προφορική μετάδοση απαιτούσε τη σιωπή και τον ευλαβικό εκμηδενισμό. Η προσοχή όλων, στραμμένη προς την έδρα που απαιτούσε ακινησία. το ορχιστρικό κέντρο βάρους βρισκόταν στο βήμα, στην έδρα που μονοπωλούσε τα βλέμματα.

Δεν μπορεί να την επιβάλει πλέον. Καταδικασμένη στη σιωπή, τρεις χιλιάδες χρόνια τώρα, η Κοντορεβιθούλα και τα αδέρφια της αγόρια και κορίτσια, κάνουν εν χορώ στο βάθος της σκηνής έναν θόρυβο που πνίγει τον εκφωνητή και εκπρόσωπο της γραφής. Γιατί τη γνώση αυτή που ανακοινώνεται την έχει ήδη όλος ο κόσμος. Εξ ολοκλήρου και κατά βούληση. Κανείς δεν έχει πλέον ανάγκη τους εκπροσώπους του παλιού καιρού. Κατανεμημένη σχεδόν παντού, η γνώση απλώνεται σήμερα σε ένα ομογενές πεδίο, αποκεντρωμένο με απελευθερωμένες κινήσεις.

Η παλιομοδίτικη αίθουσα έχει πια πεθάνει, όσο κι αν ακόμα δεν έχουμε μάτια παρά μόνο για κείνη, όσο κι αν συνεχίζουμε να χτίζουμε αυτήν και τίποτε άλλο, όσο κι αν η κοινωνία του θεάματος θέλει να την επιβάλλει. Πλέον τα σώματα των φοιτητών κινητοποιούνται, κυκλοφορούν, χειρονομούν, καλούν το ένα το άλλο, ανταλλάζουν μεγάλη προθυμία αυτό που έχουν. Τη σιωπή διαδέχεται η φλυαρία και η αναταραχή παίρνει την θέση της ακινησίας. Η διδασκαλία συνιστούσε μια προσφορά. Εμπρός στην ολοένα αυξανόμενη προσφορά, προσβάσιμη οποτεδήποτε και οπουδήποτε, η μεμονωμένη προσφορά είναι πλέον για γέλια. Η προσφορά χωρίς την ζήτηση πέθανε σήμερα το πρωί.

Τα μαθήματα λαμβάνουν χώρα συνήθως σε συγκεκριμένους τόπους και χρησιμοποιούν ειδικές μεθόδους οι οποίες δεν αφήνουν αρκετό χώρο για νέα γνώση. Χρησιμοποιούν δοκιμασμένα σενάρια και τα μέρη του

«έργου» είναι σαφώς διαχωρισμένα:

- Ο δάσκαλος θέτει το πρόβλημα και τις συνθήκες του και είναι αυτός που απαιτεί από τους φοιτητές να δώσουν την καλύτερη λύση. Οι ρόλοι αυτοί πολύ δύσκολα αντιστρέφονται.
- Το περιεχόμενο του μαθήματος ορίζεται από τους καθηγητές και αποτελεί συνήθως το προϊόν της παράδοσης του πανεπιστημίου.

Ανάμεσα στο πανεπιστήμιο ως σταθερή και αδιαμεσολάβητη ενότητα και στην ολοκληρωτική αποτοπικοποίηση και απουλοποίηση του μέσω του διαδικτύου και της πληροφορικής αναδύεται μια τρίτη δυνατότητα: αυτή του υβριδικού χώρου, που είναι ταυτόχρονα κόμβος σε δίκτυο και

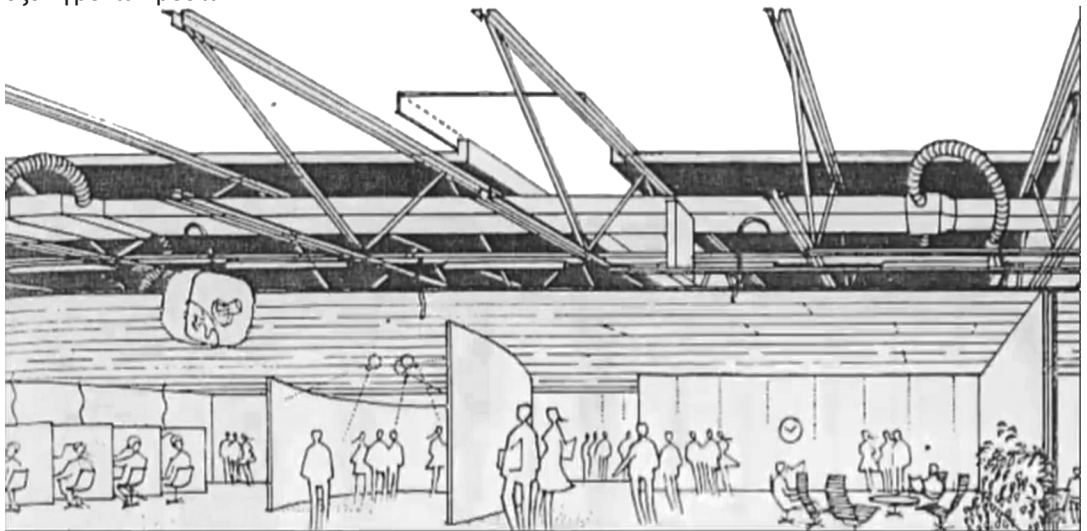
τοπικό, πραγματικό αλλά και δυνητικό. Το κύριο πρόβλημα εντοπίζεται στη σχέση ανάμεσα στον χώρο και στη χρήση του.

”

2.2_ΤΟ ΣΤΡΟΓΓΥΛΟ ΤΟΥ Τ. ΖΕΝΕΤΟΥ

Το δεύτερο σημείο στο οποίο στάθηκα στην έρευνά μου αυτή αποτέλεσε αυτή την φορά ένα αρχιτεκτονικό έργο του Ζενέτου το Στρογγυλό σχολείο στον Άγιο Δημήτριο. Στο συγκεκριμένο έργο του ο Ζενέτος θέτει τον εκπαιδευτικό χώρο ως ένα εργαλείο για το μέλλον και επιχειρεί όχι μόνο την ανατροπή του τυπικού σχολικού κτηριακού περιβλήματος, αλλά και την ανατροπή της ίδιας της δασκαλοκεντρικής τάσης της εκπαίδευσης.

Από τις πολλές καινοτομίες στο σχολείο του Ζενέτου, εστιάζω πιο συγκεκριμένα στη λειτουργία της κεντρικής αίθουσας που ο ίδιος εμπνεύστηκε στη κάρδια του κτηριακού του συνόλου. Στην αίθουσα αυτή, η παγκόσμια γνώση διαχέεται στους εκπαιδευόμενους μέσω μιας κυκλικής λογικής στη μάθηση, η οποία αφομοιώνει στο έπακρο τις νέες τεχνολογίες. Περιφερειακά του κύκλου οι μαθητές συλλέγουν πληροφορίες από παγκόσμιες βιβλιοθήκες ατομικά, στη συνέχεια δουλεύουν συλλογικά σε ομάδες στον ενδιαμέσο χώρο, ενώ στο κέντρο του κύκλου το αποτέλεσμα μεταδίδεται σε τοπικό και υπερτοπικό δίκτυο μέσω τηλεοπτικών πομπών. Οι διασυνδέσεις στο χώρο αυτό είναι πολλαπλές: μαθητές, δάσκαλοι, ομάδες των παραπάνω καθώς και ολόκληρη η κοινότητα γίνονται δεκτές της νέας πληροφορίας. Η καρδιά του σχολείου γίνεται και καρδιά της κοινότητας ενώ ο ίδιος ο εκπαιδευτικός χώρος οργανώνεται υβριδικά και μπορεί κ στο μέλλον να υποστηρίξει την εμφάνιση νέων τεχνολογικά εξελιγμένων μέσων.

Η παγκόσμια γνώση έρχεται
στη κεντρική αίθουσα.

Πολλαπλές διασυνδέσεις
-υβριδική οργάνωση χώρου:

Κυκλική λογική :

_οργάνωση ατομικής εργασίας στη περιφέρεια,

_ενδιάμεση ομαδική εργασία ανάμεσα,

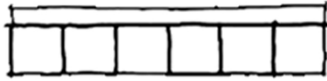
_συλλογική εργασία στο κέντρο.

_Ανατροπή όχι μόνο του αρχιτεκτονικού
περιβλήματος , αλλά και της δασκαλοκεντρικής
δομής της εκπαίδευσης.

_Το σχολείο προσεδαφίστηκε σαν κάτι ξένο το
οποίο σταδιακά ενσωματώθηκε στο τοπίο που
το περιβάλλει παραμένοντας μια υποθήκη για το
μέλλον.

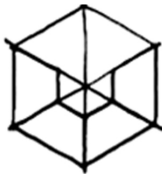
*“Το σχολείο είναι η καρδιά της
κοινότητας. Δεν είναι μόνο σχολείο
είναι και χώρος της κοινότητας ,
απλώς φυλάει το καλύτερο κομμάτι
της για τα παιδιά της . ”*

α.

β.

γ.

δ.

ε.

στ.
 Συλλογιστική της μετάβασης από τη συμβατική
 διαρρύθμιση του σχολείου, σε μια διάταξη
 ανοικτή που υποστηρίζει την ένταξη νέων
 τεχνολογιών

2.3_Η ΔΥΝΗΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΧΩΡΟΥ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Το τρίτο θεωρητικό σημείο προέρχεται από ένα κείμενο της Αθηνάς Σταυρίδου με τίτλο “Η δυναμικοποίηση στον χώρο της εκπαίδευσης”, ένα κείμενο το οποίο εστιάζει στην σχέση μεταξύ πανεπιστημίου και τεχνολογίας με στόχο την ανάδυση ενός χώρου εκπαίδευσης που θα ακροβατεί μεταξύ του φυσικού χώρου και του ψηφιακού. Ο ενδιάμεσος αυτός χώρος γίνεται αντικείμενο μελέτης όσον αφορά το πρόγραμμα σπουδών της αρχιτεκτονικής σχολής και αναδεικνύει την ανάγκη ύπαρξης ασταθών ροϊκών και συνεχόμενα μεταβαλλιών χώρων οι οποίοι θα είναι σε θέση να διαχειρίζονται τις ροές πληροφορίας που τους διαπερνούν.

ΨΗΦΙΑΚΟΣ ΧΩΡΟΣ

Μάθημα- Συμβάν

Το υβριδικό αντιμετωπίζεται ως μεταβαλλόμενο μοίρασμα μεταξύ φυσικού και ψηφιακού. Τα διαγράμματα και οι αφηρημένες μηχανές βοηθούν στην κατανόηση των πτυχών αυτού του μεταβαλλόμενου ορίου.

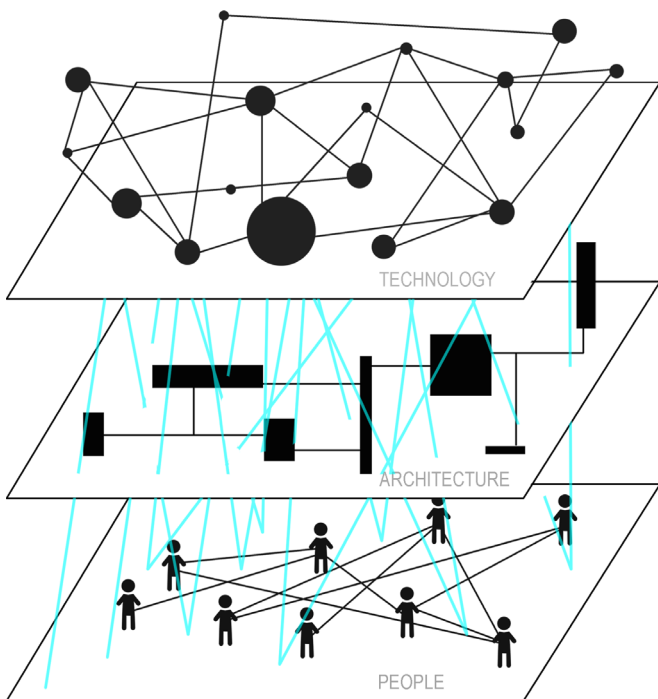
ΕΝΔΙΑΜΕΣΟΣ ΧΩΡΟΣ

Μάθημα- Σημείο καμπής

Το πεδίο δεν είναι στατικό ή μόνιμο. Δεν είναι ολοκληρωτικά ενσωματωμένο και η πιθανή και ταυτόχρονη παρουσία ενός άλλου πεδίου επιδρά επάνω του. Ο χώρος που διαμορφώνει είναι ασταθής, ροϊκός και συνεχώς μεταβαλλόμενος. Θεσμοί και ιδρύματα όπως τα πανεπιστήμια πρέπει να γνωρίζουν το ρίσκο που χρειάζεται για τη δημιουργία τέτοιων χώρων που είναι πολύ περισσότερο περίπλοκοι από αυτούς που ήδη υπάρχουν.

ΦΥΣΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ

Μάθημα- πρόγραμμα

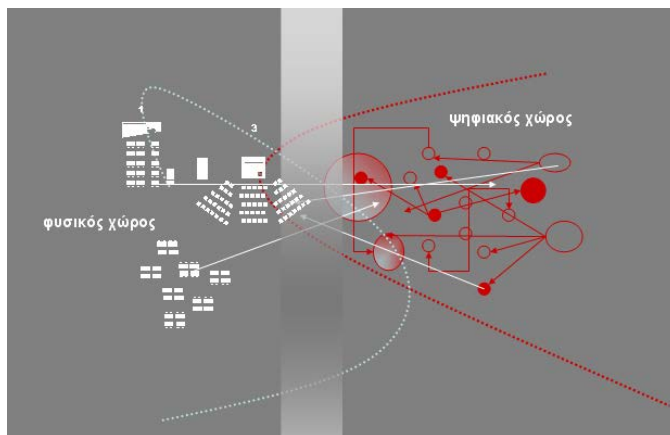

Τεχνολογία
 |
 Αρχιτεκτονική
 |
 Άνθρωποι

Τρία επίπεδα (Layers) τα οποία αντιμετωπίζονται πλέον ως συναρμολόγημα, αποκτούν σχέσεις εξωτερικότητας μεταξύ τους, αλληλοεπηρεάζονται, διατηρώντας παράλα αυτά τη σχετική αυτονομία τους. Δύναται να αποσπαστούν από το σύνολο στο οποίο μελετούνται και να ενσωματωθούν σε κάποιο άλλο.

HYBRID LEARNING ENVIRONMENT

Τα όρια μεταξύ λειτουργιών, δραστηριοτήτων και γεγονότων που υποστηρίζονται από τον φυσικό χώρο και εκείνων που υποστηρίζονται από τον ψηφιακό μεταβάλλονται συνεχώς, ορίζοντας μια περιοχή ασάφειας.

“Κείμενο παρουσίασης στην ημερίδα «Νοητικοί, Δυνητικοί και Φυσικοί Χώροι στον Ψηφιακό Σχεδιασμό», Τμήμα Αρχιτεκτόνων της Πολυτεχνική Σχολής του Α.Π.Θ. 2005 - Το κείμενο δημοσιεύτηκε στο Α.Π.Θ.«Αρχιτεκτονικός Σχεδιασμός και Ψηφιακές Τεχνολογίες 2», επιμέλεια Σταύρος Βεργόπουλος- Απόστολος Καλφόπουλος, εκδόσεις ΕΚΚΡΕΜΕΣ 2007.

Η δυνητικοποίηση του χώρου της εκπαίδευσης
Σταυρίδου Αθηνά

Τα τρία χαρακτηριστικά της δυνητικοποίησης κατά Pierre Levy:

1. «απόσταση από ένα συγκεκριμένο εδώ και τώρα» – ανάλυση της υπάρχουσας πραγματικότητας ως στιγμιαία ισορροπία δυνάμεων
2. «μετάβαση στη δημόσια σφαίρα» – συγκρότηση μιας προβληματικής που αμφισβητεί.
3. «ετερογένεση» – δημιουργία και επινόηση, διαδικασία υποδοχής της ετερότητας.

Δυνητικοποίηση του χώρου της εκπαίδευσης σημαίνει: Ένα ανοιχτό πανεπιστήμιο που εκτίθεται στην πραγματικότητα, την οποία και πρέπει να σκεφτεί. Το πανεπιστήμιο γίνεται έτσι ο χώρος της κρίσης.

Το πανεπιστήμιο δεν αποτελεί πια τον μοναδικό δρόμο προς την πληροφορία και τη γνώση. Επηρεάζεται από τις νέες τεχνολογίες τόσο που θα μπορούσε κανείς να πει πως τείνει προς την απόλυτη ψηφιοποίησή του.

Σχεδόν οποιοσδήποτε που έχει πρόσβαση στο διαδίκτυο μπορεί να ανακτά πληροφορία και να μαθαίνει χωρίς καθόλου να βγει από το σπίτι του. Πολλά πανεπιστήμια έχουν ήδη αγκαλιάσει αυτή την ιδέα και έχουν προτείνει τους δικούς τους ψηφιακούς χώρους στο διαδίκτυο κυρίως για την εξ αποστάσεως εκπαίδευση. Έτσι η διανομή και η διαχείριση της πληροφορίας γίνεται ολόένα και πιο σημαντική όπως ακριβώς οι συνδέσεις ανάμεσα στους κόμβους του παγκόσμιου δικτύου είναι πιο σημαντικοί από τους τόπους παραγωγής.

Τι συμβαίνει λοιπόν όταν αξιοποιεί κανείς πλήρως τις δυνατότητες των νέων τεχνολογιών; Χρειάζεται να υπάρχει και ο φυσικός χώρος στον οποίο συναντά τους άλλους;

Η απάντηση είναι σαφέστατα ναι, αλλά δεν είναι μονοδιάστατη. Μιλάμε περισσότερο για τη δυνατότητα συνύπαρξης.

Ανάμεσα στο πανεπιστήμιο ως σταθερή και αδιαμεσολάβητη ενότητα και στην ολοκληρωτική αποτοπικοποίηση και απούλοποίηση του μέσω του διαδικτύου και της πληροφορικής αναδύεται μια τρίτη δυνατότητα: αυτή του υβριδικού χώρου, που είναι ταυτόχρονα κόμβος σε δίκτυο και τοπικό, πραγματικό αλλά και δυνητικό. Ο φυσικός χώρος απαλλάσσεται από προηγούμενα καθήκοντα όπως η πλήρη συγκέντρωση και η ορισμένη λειτουργία. Γίνεται πιο ευέλικτος.

Ο χώρος του πανεπιστημίου κάθε άλλο από ήρεμος είναι. Είναι ο χώρος του δράματος. Πραγματικός αλλά όχι ενεργοποιημένος ακόμα. Ας υποθέσουμε πως το πανεπιστήμιο αποτελείται από πολλαπλά επίπεδα πληροφορίας και γνώσης που προστίθενται το ένα πάνω στο άλλο χωρίς να αυτοαναιρούνται. Ας υποθέσουμε ακόμα πως μοιάζει με οργανισμό που ασφυκτιά κάτω από τόσα πολλά στρώματα που δεν επικοινωνούν μεταξύ τους. Και πως αυτά τα στρώματα αποτελούνται από όλων των ειδών τις ιδιότητες που συγκροτούν την τόσο επιθυμητή ταυτότητα του πανεπιστημίου.

Με την είσοδο μερικών οθονών και υπολογιστών (αντικείμενα-καταλύτες) οι περισσότεροι τόποι γίνονται υβριδικοί καθώς το ψηφιακό ανακατεύεται με το φυσικό. Τα αντικείμενα αυτά δεν πρέπει να θεωρούνται ως τα όρια που διαχωρίζουν δύο οι περισσότερους τρόπους αλλά ως οι διαμεσολαβητές που επιτρέπουν στο κάθε μέρος να επικοινωνεί συνεχώς με το άλλο κατασκευάζοντας νέες πραγματικότητες.

Οι ψηφιακές τεχνολογίες διαπερνούν αυτές τις πραγματικότητες σαν γραμμές επικοινωνίας, σαν «γραμμές διαφυγής», χωρίς συγκεκριμένη διεύθυνση ή ταχύτητα. Συνιστούν έναν ευμετάβλητο χώρο που επιτρέπει να εμφανιστεί το δυνητικό.

Αξιοποιούν το ενδιάμεσο των πραγμάτων, στην περίπτωσή μας το μέσο των επιπέδων, την τομή των στρωμάτων με τις ροές πληροφορίας. Μεταφράζουν ή καλύτερα τροποποιούν το πρόγραμμα από μέσα.

Μέσα σε αυτούς τους χώρους δημιουργείται ένας εν δυνάμει χώρος ο οποίος εμφανίζεται μόνο όταν κάποιος αποφασίζει να επικοινωνήσει, να είναι με τους άλλους. Σε αυτόν τον χώρο μπορεί κανείς να βρει ίχνη των άλλων χρησιμοποιώντας ειδικά κατασκευασμένες βάσεις δεδομένων, να κινηθεί μπροστά και πίσω μέσα στην πληροφορία, να μπει σε δυνητικούς χώρους άλλων πανεπιστημίων και όχι μόνο, ή να αφήσει έργα του για να τα επισκεφθούν άλλοι και να τα κριτικάρουν.

Το μάθημα ως προσωρινό πεδίο

Ο φυσικός χώρος του μαθήματος, είτε πρόκειται για αμφιθέατρο, αίθουσα διδασκαλίας είτε για εργαστήριο, δεν συμπίπτει απαραίτητα με το ψηφιακό ισοδύναμό του. Το μάθημα ως συμβάν βρίσκεται στο σημείο τομής του φυσικού και ψηφιακού χώρου, αιωρείται, διακινδυνεύοντας

ανά πάσα στιγμή την ταυτότητά του. Είναι το σημείο τομής στην συνεχή ροή της πληροφορίας.

Αποτελεί τον τόπο όπου η πληροφορία γίνεται γνώση και τροφοδοτεί δράσεις.

Τι σημαίνει αυτό για την δομή και τη λειτουργία του;

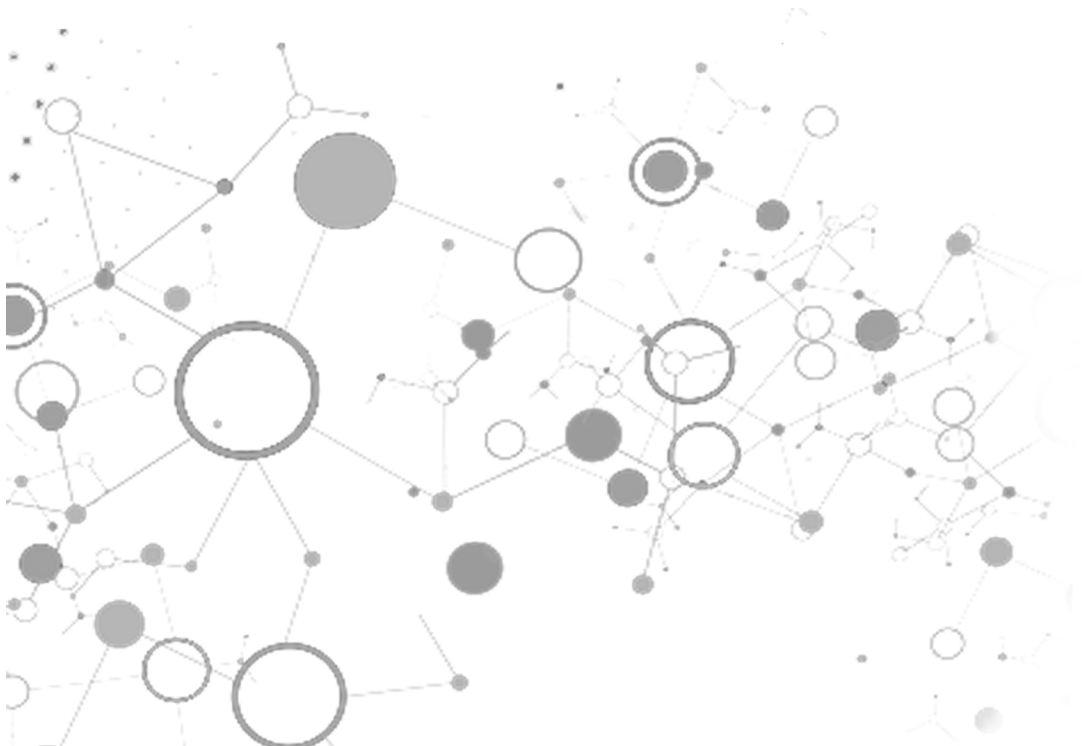
Κάθε στιγμή η διευθέτηση και η σπουδαιότητα των γνώσεων τίθεται σε αμφισβήτηση. Συνεχής εκπαίδευση, συνεχής εξοικείωση με μία γνώση που βρίσκεται στο επίκεντρο της προσοχής, είναι διαρκώς μεταβαλλόμενη και περιοδική.

«Η γνώση είναι η νέα υποδομή».

2.4_ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΓΝΩΣΗΣ

Το τέταρτο και τελευταίο μέρος στο οποίο εστίασα την προσοχή μου, αποτέλεσε ένα άρθρο του Δημήτρη Παπαλεξόπουλου πάνω στις κοινότητες γνώσης. Οι κοινότητες γνώσης ορίζονται ως ανεξάρτητες συλλογικές πρωτοβουλίες παραγωγής γνώσης για κοινή χρήση, λειτουργούν συγχρονικά σε παγκόσμια κλίμακα, συνεργάζονται θεματικά και ψηφιακά για την επίτευξη ενός κοινού στόχου και η οργάνωσή τους γίνεται μέσω κατανεμημένων δικτύων με ασαφή όρια και ταυτότητα. Ενδιαφέρον παρουσιάζει η προσπάθεια συσχέτισης τους με το πανεπιστήμιο ως ένας τρίτος πόλος μεταξύ πανεπιστημίου και παραγωγής. Στις κοινότητες γνώσης το παραγόμενο αποτέλεσμα θεωρείται κοινό αγαθό. Τα νέα αυτά κοινά αγαθά, τα οποία τα επιφέρει η τεχνολογία και η χρήση της, όπως για παράδειγμα η χρήση του διαδικτύου και το ψηφιακό αποτέλεσμα στο οποίο καταλήγουν, αρχίζουν να διαμορφώνουν μια νέα κατηγορία κοινών, αυτή των **ψηφιακών κοινών**.

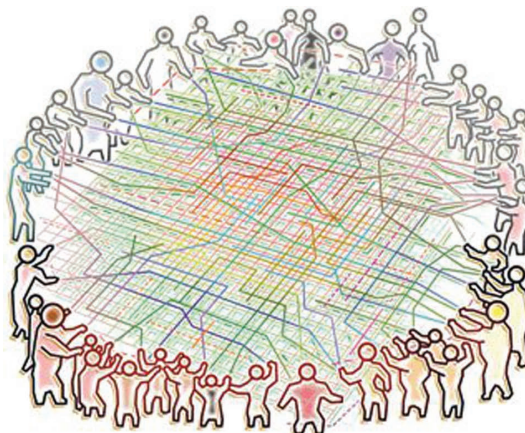
ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΓΝΩΣΗΣ:

_Είναι αποκεντρωμένες , δεν έχουν συγκεντρωτική δομή, είναι κατανεμημένες στον χώρο

_Λειτουργούν δικτυακά

_Βασίζονται στη δημιουργία σχέσεων εμπιστοσύνης μεταξύ των μελών τους, παράγουν γνώση που τη μοιράζονται με όλους,

_Δημιουργούν δημόσιους χώρους για την κυκλοφορία της γνώσης.

ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ:

Οι κοινότητες γνώσης ως τρίτος πόλος μεταξύ πανεπιστημίων / έρευνας και παραγωγής

υπέρβαση του διαχωρισμού δημόσιου/ ιδιωτικού πανεπιστημίου

η γνώση ως **κοινό αγαθό**.

Έννοια του “κοινού” (commons)

σχετίζεται με την άυλη εργασία και δημιουργείται μέσα από τη συλλογική διανοητική εργασία στους χώρους παραγωγής.

Ψηφιακά κοινά (digital commons).

“ Ο ψηφιακός πολιτισμός στην εποχή της κρίσης: Ταυτότητες, αγορές και αντιστάσεις
Talk Forward / Το elculture στη Στέγη
21 Φεβρουαρίου 2012

Κοινότητες γνώσης και πανταχού παρών σχεδιασμός
Δημήτρης Παπαλεξόπουλος

Η ύπαρξη διαδραστικών δικτύων δραστηριοτήτων που λειτουργούν συγχρονικά σε παγκόσμια κλίμακα αποτελεί ένα σύγχρονο δεδομένο που επηρεάζει άμεσα κάθε σχεδιασμό. Μια κοινωνική πρακτική μπορεί να διαδραματίζεται ταυτόχρονα σε διαιρετικούς χώρους. Ο ταυτοχρονισμός υπερτερεί της αλληλοδιαδοχής. Μια ενιαία δραστηριότητα είναι δυνατόν να συμβαίνει ταυτόχρονα σε πολλούς τόπους, να λειτουργεί ως ενότητα σε υπερτοπική κλίμακα. Το δικτυακό παράδειγμα καθορίζει τον τρόπο σκέψης μας, τις δομές γνώσης, ορίζει τι είναι φυσιολογικό και αποδεκτό και τι δεν είναι. Το «σκέπτεσαι εν δικτύω» έχει γίνει ο παραδειγματικός παγκόσμιος τρόπος αναπαράστασης του πολιτισμού. Καθώς η κύρια πλευρά του παραδείγματος της δικτυακής άυλης παραγωγής είναι η κεντρική- επιχειρησιακή ένταξη εννοιών όπως αυτή της δικτυακής συνεργασίας (collaboration) συνεργατικότητας (cooperation), επικοινωνίας, σημειώνεται η τάση μετατόπισης από την ατομική ευφυΐα στην συλλογική. Η συλλογική ευφυΐα φέρνει στο προσκήνιο τις κοινότητες γνώσης.

Οι κοινότητες γνώσης, προσδιορίζονται ως «ανεξάρτητες συλλογικές πρωτοβουλίες παραγωγής γνώσης για κοινή χρήση».

- Είναι αποκεντρωμένες, δεν έχουν συγκεντρωτική δομή, είναι κατανεμημένες στον χώρο
- Λειτουργούν δικτυακά
- Βασίζονται στη δημιουργία σχέσεων εμπιστοσύνης μεταξύ των μελών τους, παράγουν γνώση που τη μοιράζονται με όλους,
- Δημιουργούν δημόσιους χώρους για την κυκλοφορία της γνώσης.

Οι κοινότητες γνώσης, σύμφωνα με τον Πέτρο Λινάρδο, είναι χαρακτηριστικό της μετά τον φορντισμό εποχής, ωθούνται σε ανάπτυξη από τις συνθήκες που δημιουργεί ο «γνωσιακός καπιταλισμός». Η συλλογική εργασία είναι παράγοντας που ευνοεί την (συνεργατική) παραγωγή γνώσης και κατ'επέκταση την δημιουργία κοινοτήτων γνώσης. Προϋπόθεση για την συλλογική κατανεμημένη στον χρόνο και τόπο εργασία είναι η ύπαρξη ψηφιακών δικτύων. Η δημιουργία ομάδων παραγωγής γνώσης με κοινό αντικείμενο διευρύνεται συνεχώς και συνιστά ένα άτυπο πλέγμα που τοποθετείται ως τρίτος πόλος μεταξύ πανεπιστήμιου /έρευνας και παραγωγής, διατηρώντας σχέσεις συνάφειας και εξωτερικότητας και με τους δύο. Ωστόσο, είναι εγγενής η αντίθεση μεταξύ της «περίφραξης» αυτών των γνώσεων για την ιδιοποίηση τους, αφενός, και

του κοινωνικού χαρακτήρα τους, που τις αναδεικνύει ως κοινό αγαθό, αφετέρου. Φαίνεται ότι οι κοινότητες γνώσης έχουν όλα τα χαρακτηριστικά του «κοινού» (commons), που σχετίζεται με την άυλη εργασία και δημιουργείται μέσα από την ενίσχυση της συλλογικής διανοητικής εργασίας στους χώρους παραγωγής. Με αυτή την έννοια οι κοινότητες γνώσης δομούνται υπάρχουν ως ψηφιακά κοινά (digital commons).

Ταυτόχρονα, μια ενιαία δραστηριότητα μπορεί να κατανέμεται σε πλήθος σημείων εντοπισμένων στον αστικό ιστό ή ακόμα ένα πλήθος κατανεμημένων τόπων, που συνεργάζονται θεματικά και ψηφιακά για την επίτευξη ενός κοινού στόχου. Τα δίκτυα μικροαρχιτεκτονικών προτείνουν έναν νέο τρόπο αντίληψης και επέμβασης στον αστικό ιστό, που αντιτίθεται στις μεγάλες, ριζικές επεμβάσεις, ιδιαίτερα στην σημερινή περίοδο κρίσης. Η ελαχιστοποίηση του μεγέθους της κάθε τοπικής επέμβασης συνδυάζεται με την μεγιστοποίηση της συνολικής επιρροής που προσφέρει η δικτυακή τους συνεργασία.

Αθήνα 24-02-2012

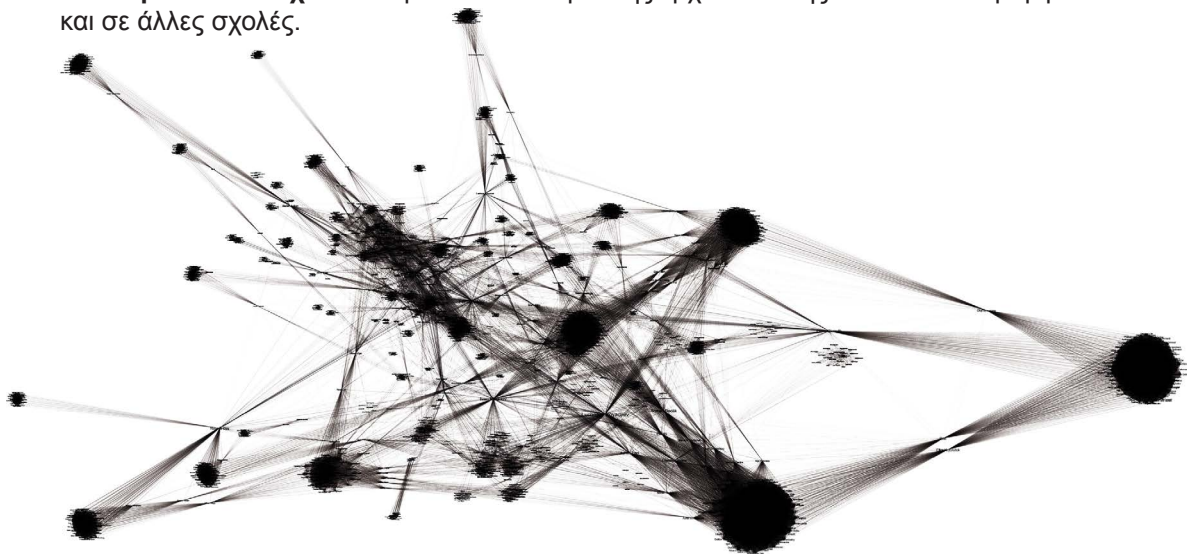
”

3_ΠΡΟΘΕΣΗ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Με βάση τα τέσσερα σημεία στα οποία στάθηκα επιχειρώντας την προσέγγιση του αρχικού προβληματισμού μου πάνω στην σχέση νέων τεχνολογιών αιχμής και εκπαιδευτικής διαδικασίας, καταλήγω στην πρόθεση της παρούσας διπλωματικής εργασίας και σε έξι βασικά χαρακτηριστικά της, τα οποία αναδύονται από την θεωρητική μελέτη των προηγούμενων.

ΠΡΟΘΕΣΗ: Δημιουργία μιας οντότητας, κόμβου ενός μεγαλύτερου δικτύου, η οποία με την βοήθεια τεχνολογιών αιχμής θα επιτυγχάνει την ανάδυση ενός εν δυνάμει χώρου στον οποίο οι φοιτητές θα είναι σε θέση να επικοινωνούν μεταξύ τους, να έχουν πρόσβαση σε δεξαμενές γνώσεων και εν τέλει να παράγουν νέα.

Το δίκτυο επιλέγω να το τοποθετήσω σε αρχιτεκτονικές σχολές του κόσμου. Η μελέτη της παρούσας διπλωματικής εστιάζει στον κόμβο της **αρχιτεκτονικής σχολής του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου**. Όμοια δίκτυα πέραν της αρχιτεκτονικής δύναται να διαμορφωθούν και σε άλλες σχολές.

Κάθε κόμβος του δικτύου αυτού θα έχει τα εξής χαρακτηριστικά :

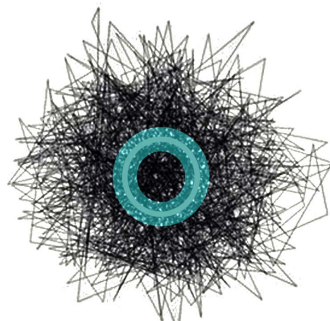
1 _συλλογικό > ατομικό,

Τονισμός της ενότητας μιας κοινωνίας που τείνει να διασπαστεί σε ατομικές πρακτικές

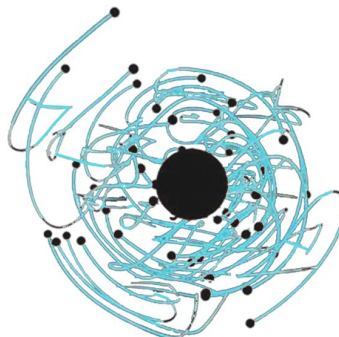

2 _προσθήκη στο παλιό,

Όχι παρασιτική αλλά ριζωματική σχέση με σκοπό τη δημιουργία ανώτερου συναρμολογήματος

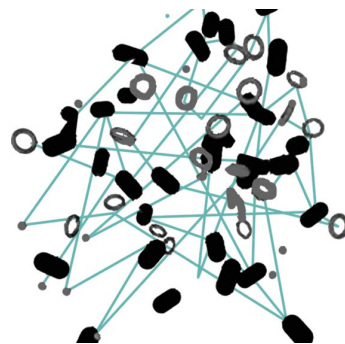

3 _τοποθέτηση στο πυρήνα του ήδη υπάρχοντος

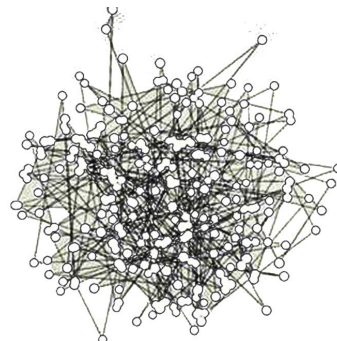
**4_υβριδικός , ευμε τάβλητος , ευέλικτος
χαρακτήρας,**

**Μεταβαλλόμενος ανάλογα με τις ανάγκες
διάδοσης της γνώσης**

**5_ένταξη οντότητας σε δίκτυο ομοίων
οντοτήτων,**

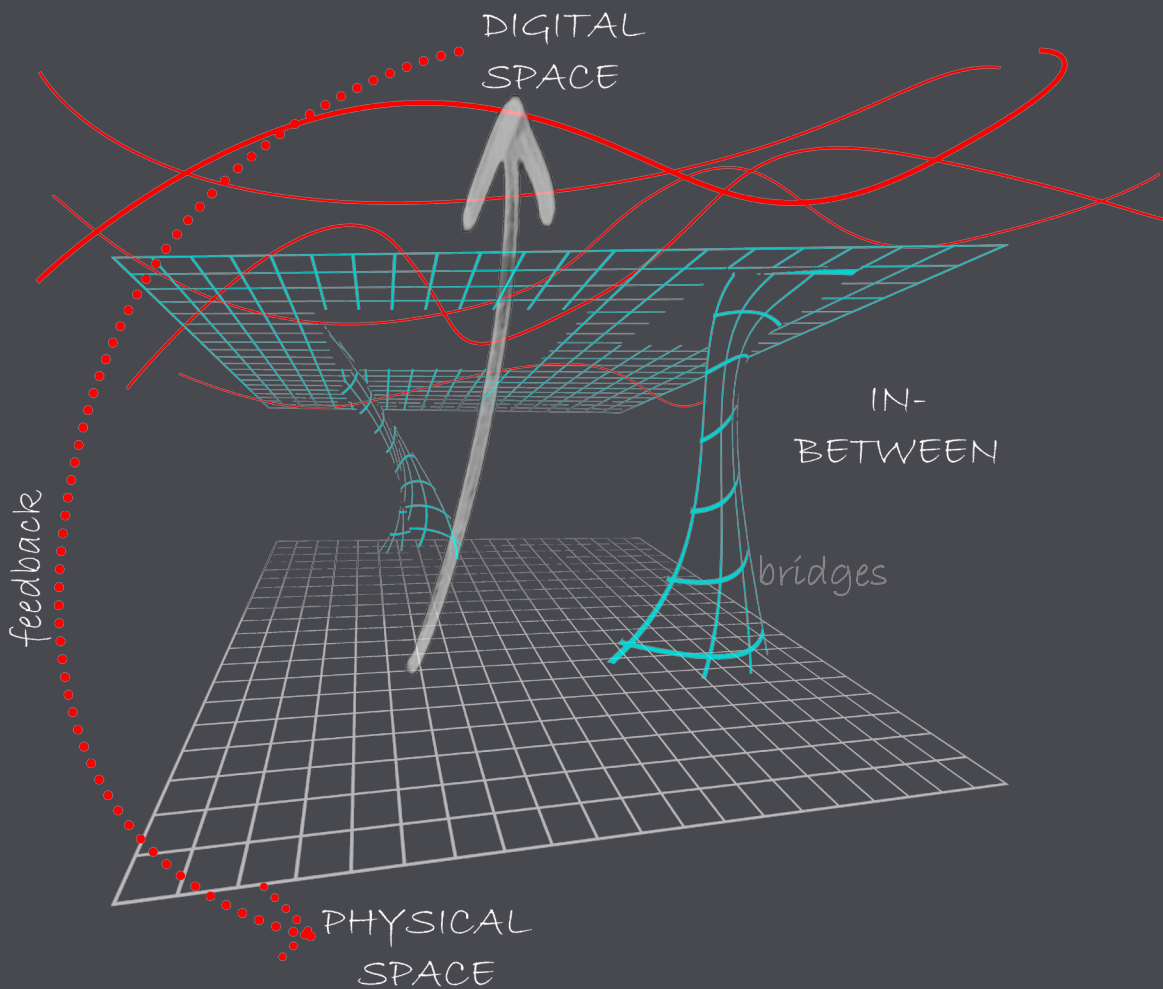
Δημιουργία δικτύου κυκλοφορίας της γνώσης

6_ανοιχτός χαρακτήρας,

**Δεν υπάρχουν σαφή όρια της οντότητας όσον
αφορά τους χρήστες της.**

Η προσπάθεια του αντικειμένου να περάσει από τον Φυσικό χώρο στον Ψηφιακό, επιτυγχάνεται μέσω του ενδιάμεσου χώρου, ο οποίος του παρέχει τις “γέφυρες”. Οι γέφυρες δρουν σαν καταλύτες μέσω των οποίων ενεργοποιείται ο ψηφιακός χώρος της οντότητας. Η είσοδος στον ψηφιακό χώρο ακολουθείται από την ανάδραση του φυσικού χώρου, ο οποίος θα μεταβληθεί ανάλογα με την δράση που πραγματοποιείται στον πρώτο.

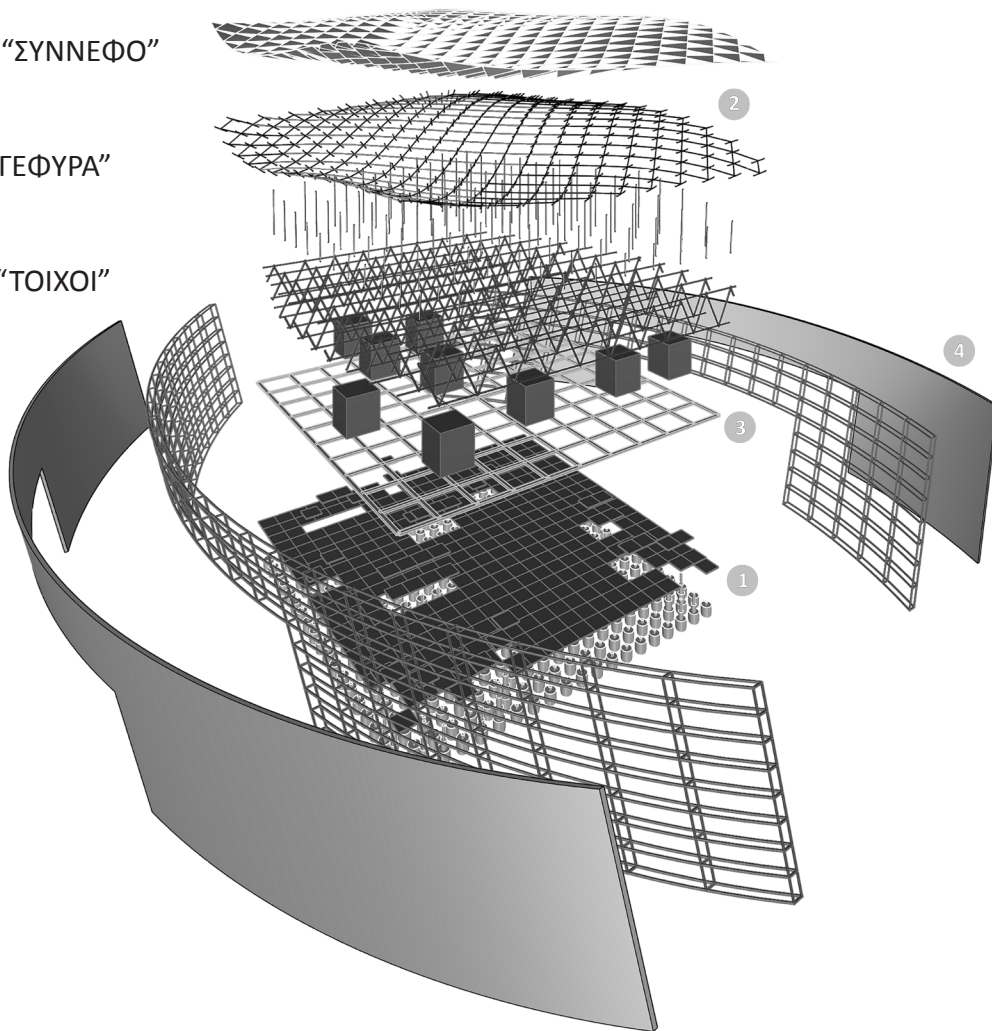
4_ΤΕΣΣΕΡΑ ΣΗΜΕΙΑ ΣΥΝΘΕΣΗΣ

1._ΤΟ “ΔΑΠΕΔΟ”

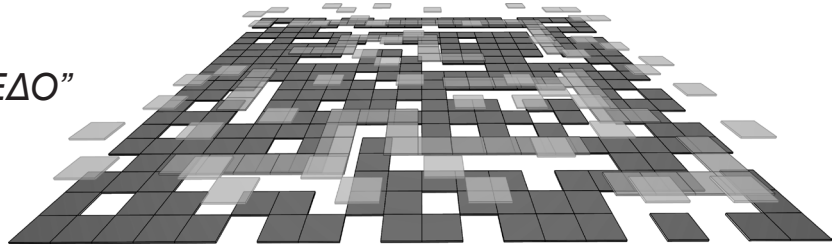
2._ΤΟ “ΣΥΝΝΕΦΟ”

3._Η “ΓΕΦΥΡΑ”

4._ΟΙ “ΤΟΙΧΟΙ”

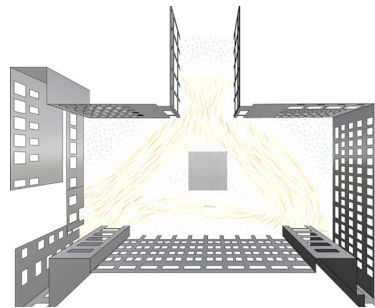
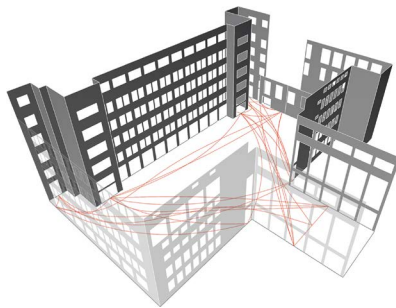

4.1_ΤΟ “ΔΑΠΕΔΟ”

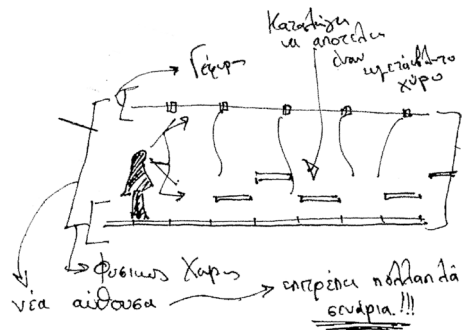

Το δάπεδο της κατασκευής συμβολίζει τον φυσικό χώρο και το αναλογικό. Επιλέγεται το τετράγωνο ως απλό ουδέτερο και σαφώς ορισμένο σχήμα, το οποίο μπορεί να σταθεί αυτόνομο ή και σε συνδιασμό με άλλα όμοια.

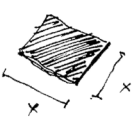
Μέσω του προγράμματος grasshopper υπολογίζονται και καταγράφονται οι διαφορετικές ροές κίνησης στο χώρο της σχολής που μελετάται, ανάλογα με το πόσο συχνή είναι η χρήση τους από τους φοιτητές-επισκέπτες. Έτσι, ως προτεινόμενο σημείο τοποθέτησης του δαπέδου 10x10, ορίζεται ο κεντρικός χώρος που διαμορφώνεται μεταξύ των πιο συχνών ροών κίνησης.

physical - solid - specific - opaque - local

Τετραγωνικός κάναβος

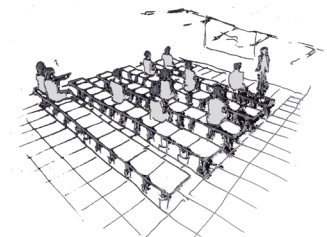
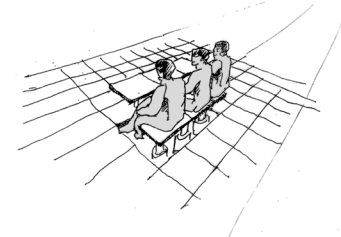
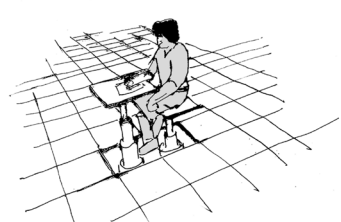
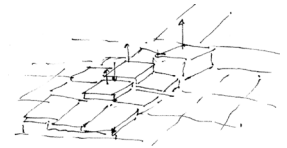
Πως αλλάζω
!???

εξέλιξη διαμόρφωσης
χώρου

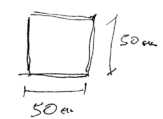
πέρα πολλές διαφορετικές
διαμορφώσεις του εσωτερικού
χώρου = αλλαγές

διαφορετικών
πιθανών
λειτουργιών
προγραμμάτων
στο χώρο.

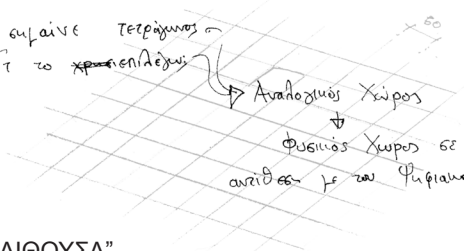

Αναλογικός έδαφος

Χρήση καναβού 50x50

Τι εμφανίζει τετράγωνος
Γι το κρεμασμένο

Αναλογικός Χώρος
Φυσικός Χώρος σε
αντίθεση με τον Φυσικό - Virtual

“Η ΑΙΘΟΥΣΑ”

Ο χώρος δράσης των υποκειμένων μέσα στην αίθουσα αυτή, αποτελείται από μια εύκαμπτη επιφάνεια δαπέδου που μπορεί να μεταβάλλεται για να εξυπηρετεί τρεις διαφορετικές περιπτώσεις.

1. Ατομική δράση υποκειμένου: Το υποκείμενο (πχ. φοιτητής) επικοινωνεί με ένα άλλο υποκείμενο που βρίσκεται σε άλλη αίθουσα. (1 προς 1 επικοινωνία)

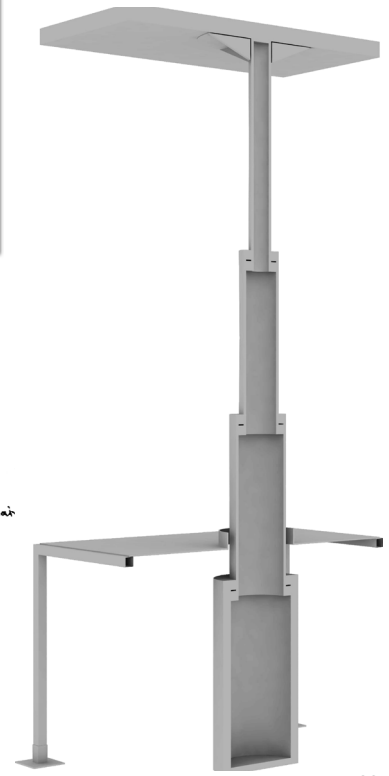
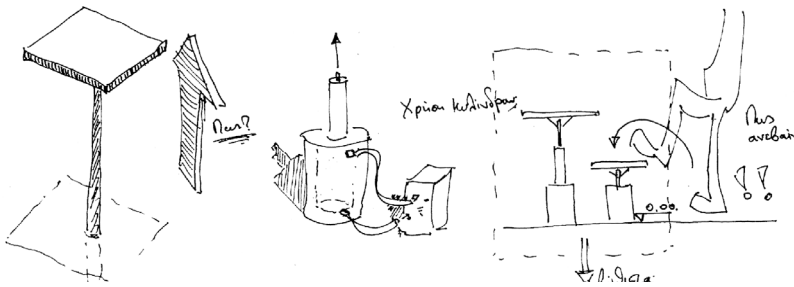
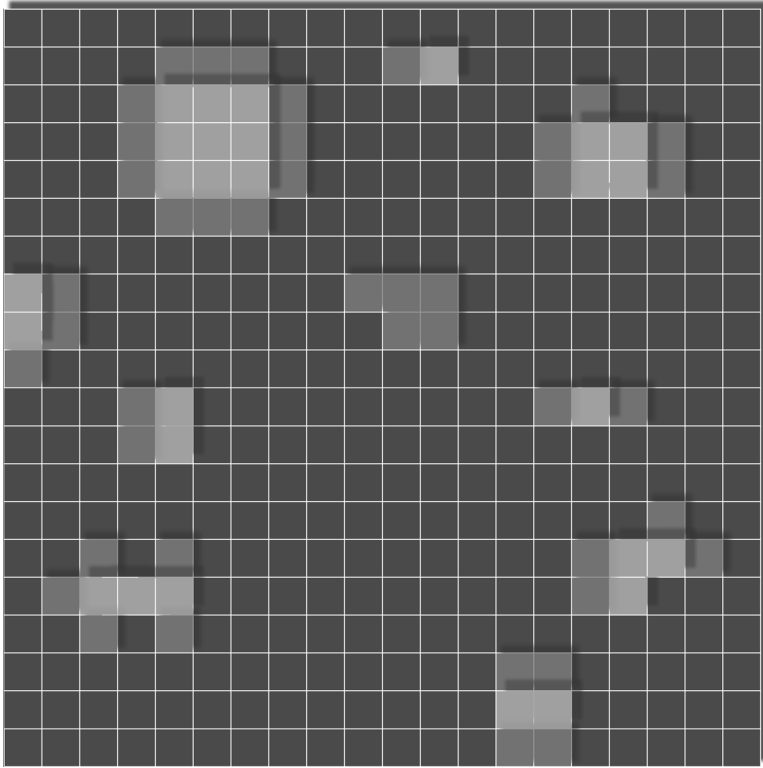

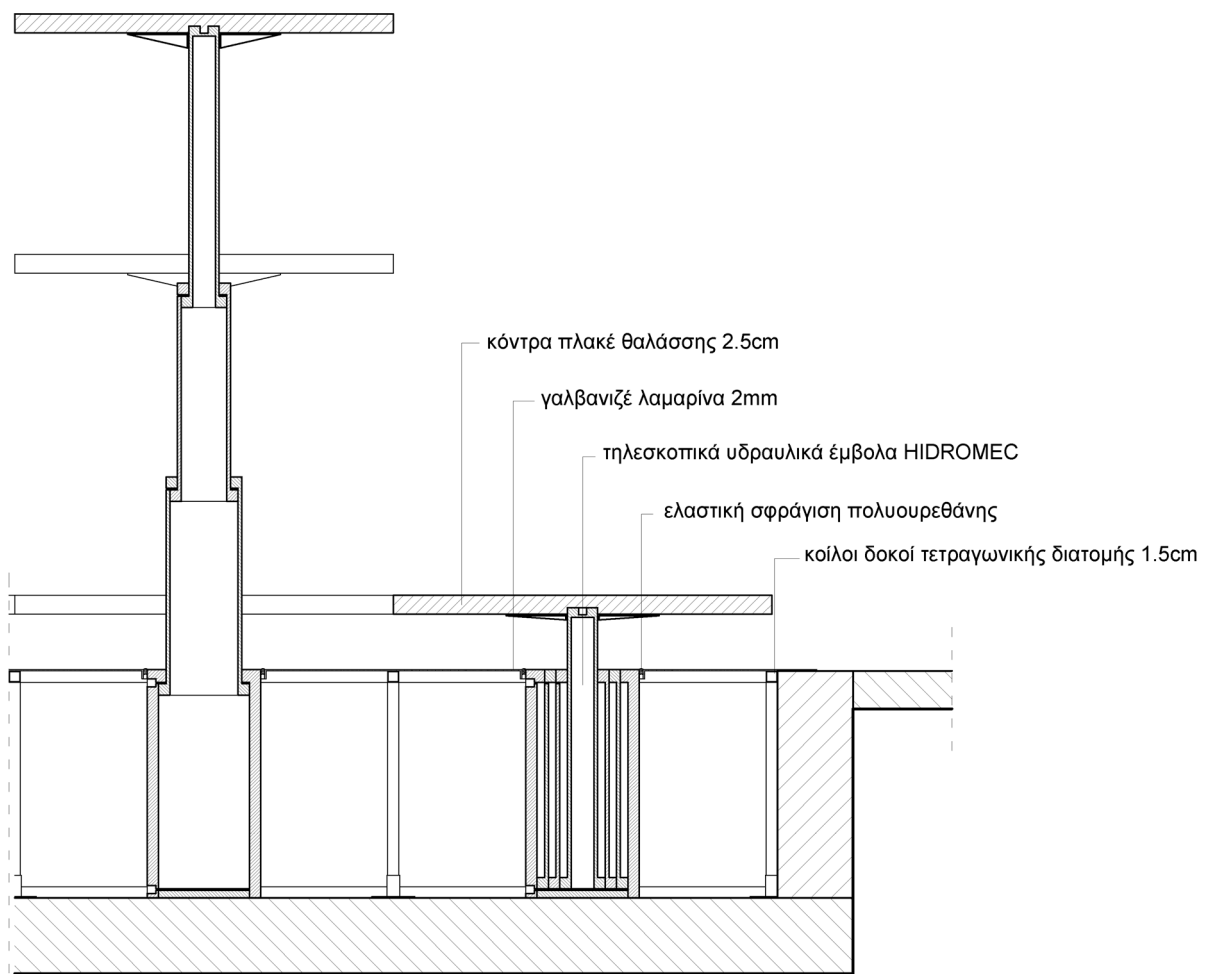
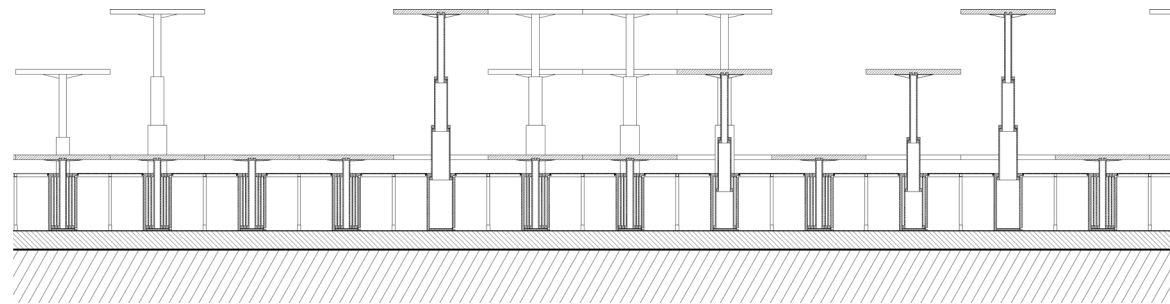
2. Ομαδική δράση υποκειμένων: Μια ομάδα υποκειμένων (πχ. τετραμελή ομάδα φοιτητών) επικοινωνεί με άλλες ομάδες ή άτομα.

3. Συλλογική δράση υποκειμένων: ένας ακαθόριστος αριθμός υποκειμένων παρακολουθούν μια δράση ή οποία πραγματοποιείται σε αυτή ή άλλη αίθουσα (πχ. μια διάλεξη-παρουσίαση)

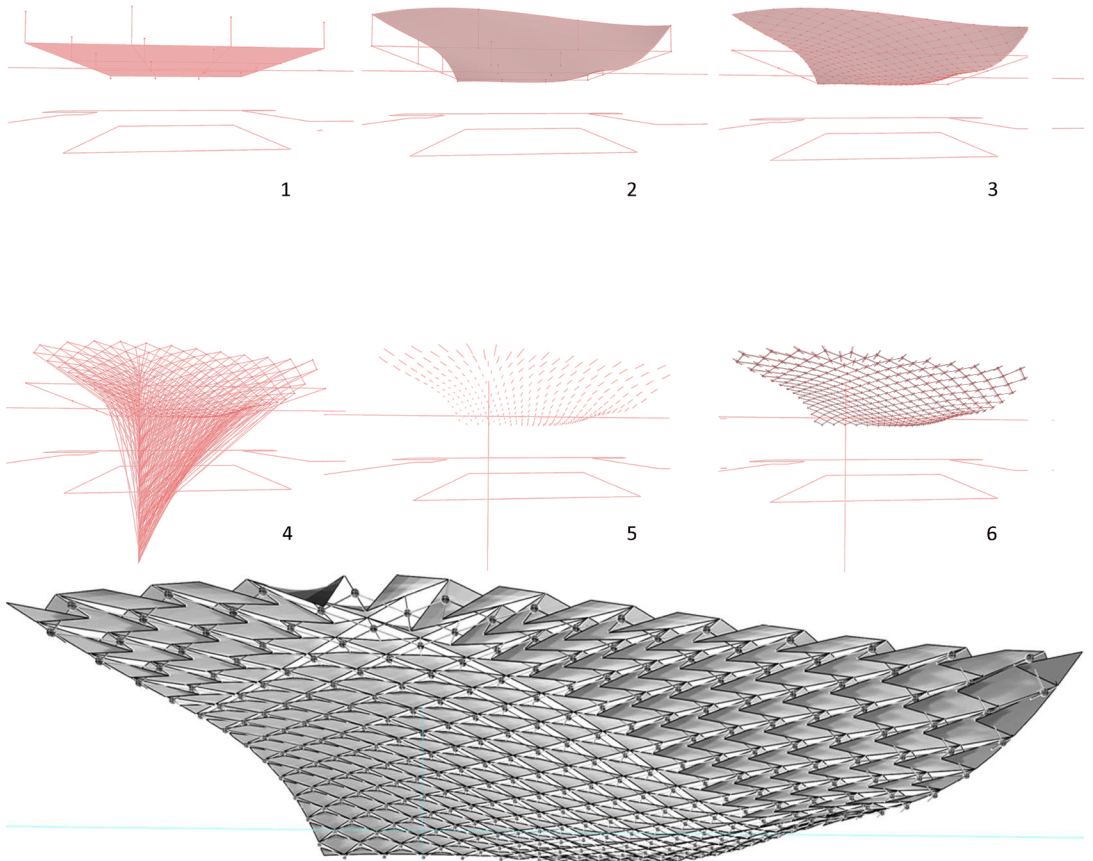

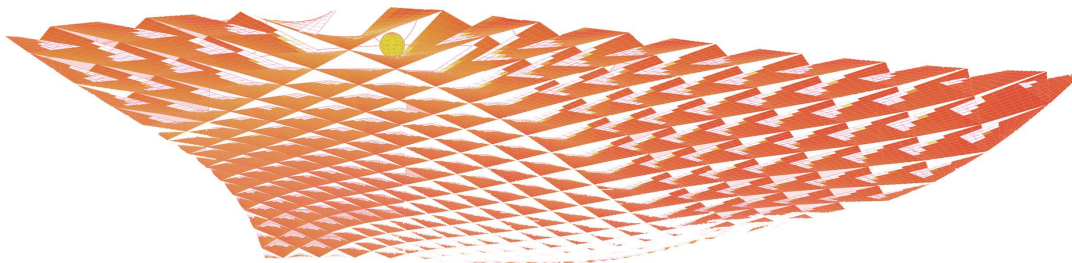
4.2_ΤΟ “ΣΥΝΝΕΦΟ”

Το σύννεφο αντιπροσωπεύει το ψηφιακό χώρο σε αντίθεση με το δάπεδο και αποτελεί το στέγαστρο της κατασκευής. Φέρει εύκαμπτα ηλιακά πάνελα ικανά να τροφοδοτούν την κατασκευή με την ενέργεια που απαιτείται για να λειτουργεί. Είναι παραμετρικά σχεδιασμένους να δέχεται τη μέγιστη ηλιακή ακτινοβολία και να απομακρύνει το νερό της βροχής από την περιοχή του δαπέδου.

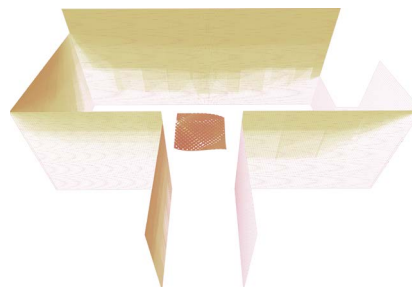
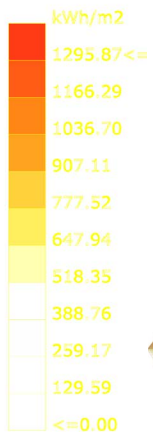
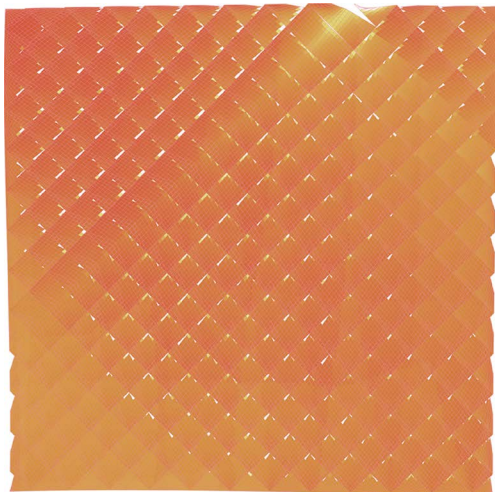
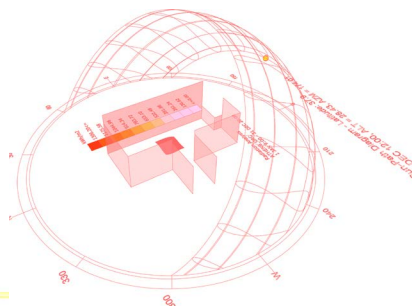

cyber - open - abstract - translucent - global

ΜΕΛΕΤΗ ΗΛΙΑΣΜΟΥ ΣΚΕΠΑΣΤΡΟΥ

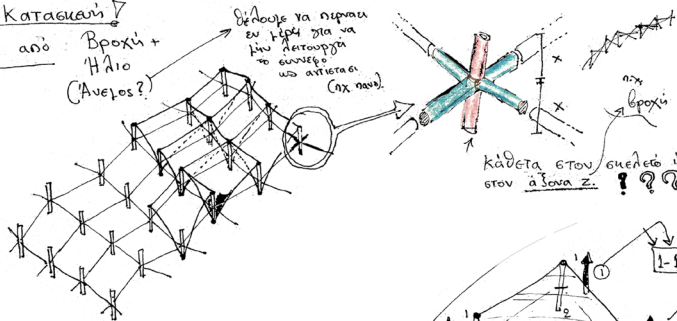

Radiation Analysis
ATHENS_GRC
1 JAN 9:00 - 31 DEC 20:00

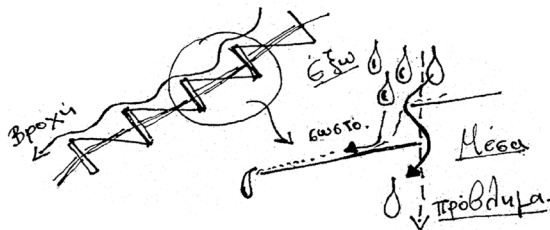
* Ανοιχτή κατασκευή

* Προστασία από Βροχή + Ήλιο
(Άνεμος?)

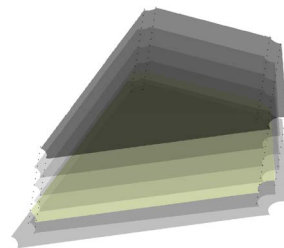

- Πορεία μελέτης για την απομάκρυνση του νερού της βροχής μέσω του στεγαστρού

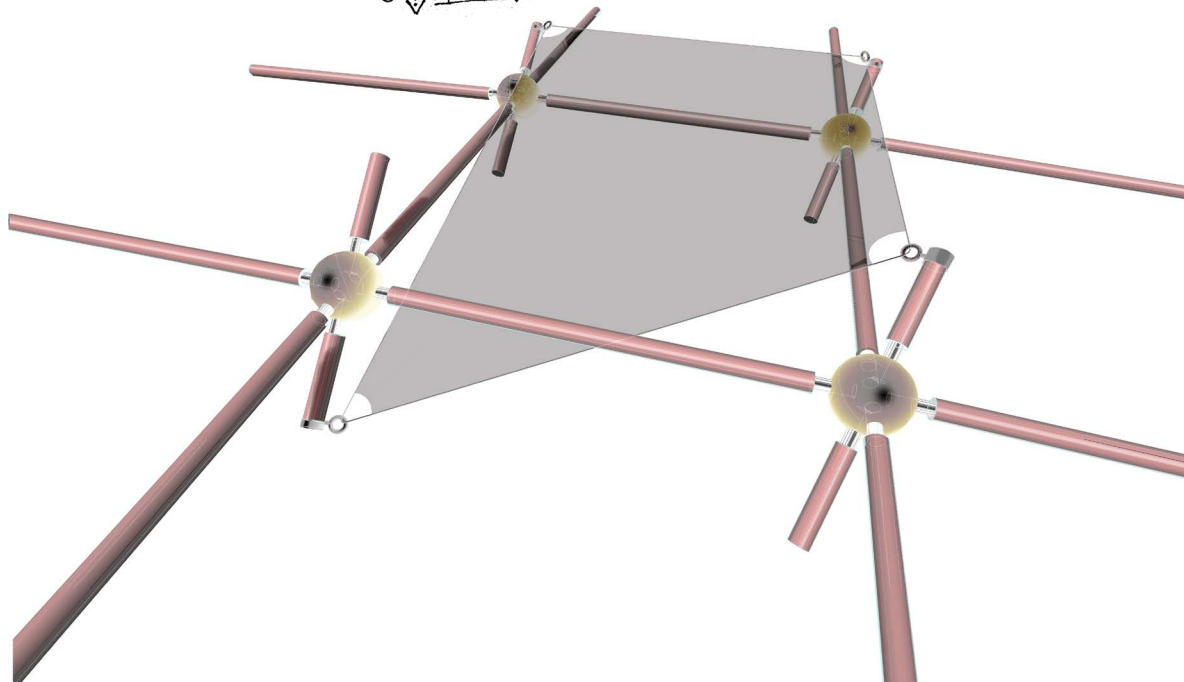
_ Μελέτη τοποθέτησης εύκαμπτων φωτοβολταϊκών επιφανειών

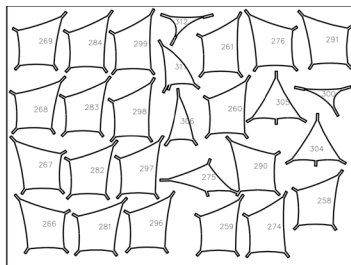
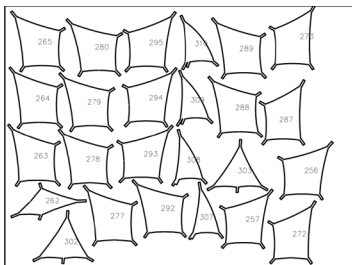
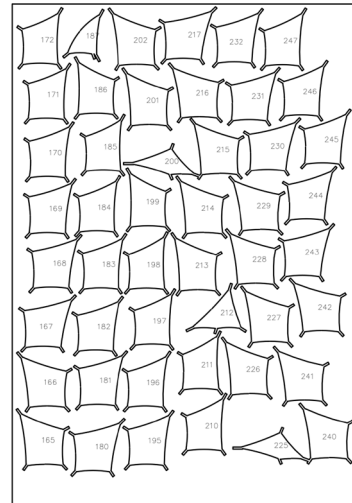
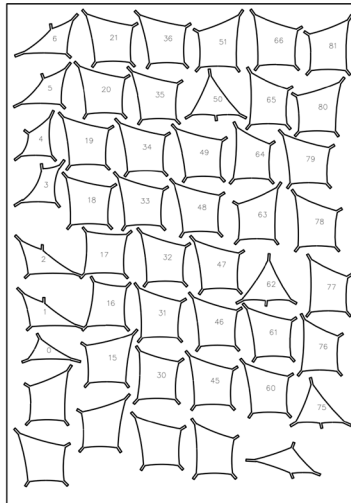
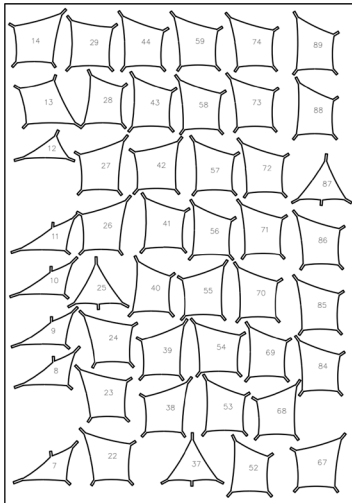
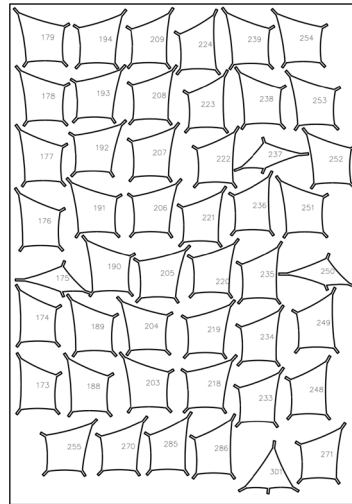
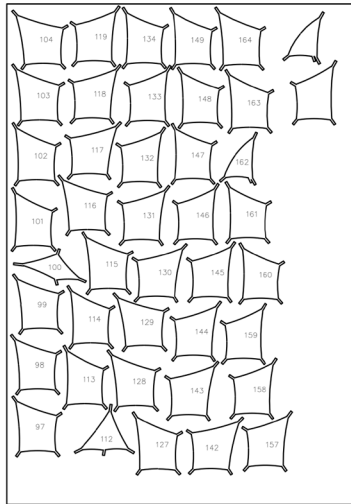
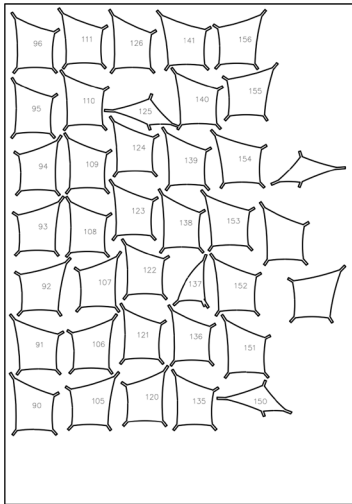

ETFE
FRONT ENCAPSULANT
REFLECTOR
BACK ENCAPSULANT
CELLS
BACKSHEET

3 πάνω - 1 κάτω
Το πόσο πάνω και πόσο κάτω θα είναι τα πάνελ σου θα πρέπει να έχει ναβεί ναυτικό στα μέτρα υψών απόσταση.

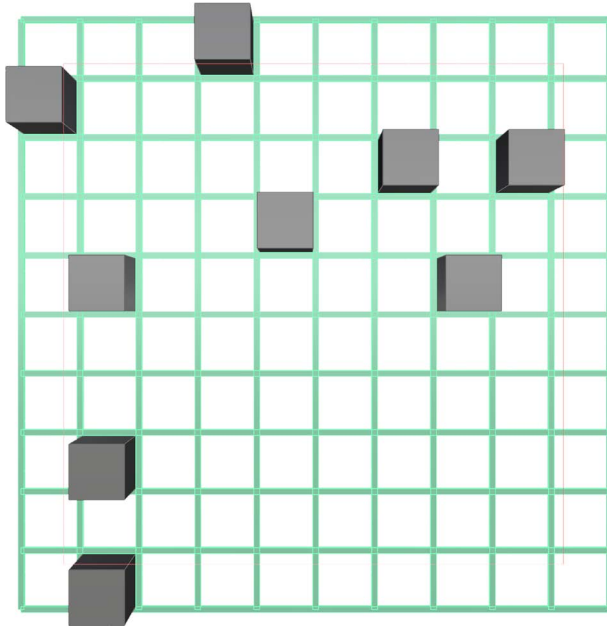

F2F: File To Factory
 Παραμετρικός σχεδιασμός και
 ψηφιακή κατασκευή :
 από το σχέδιο στη μηχανή
 παραγωγής

4.3_H “ΓΕΦΥΡΑ”

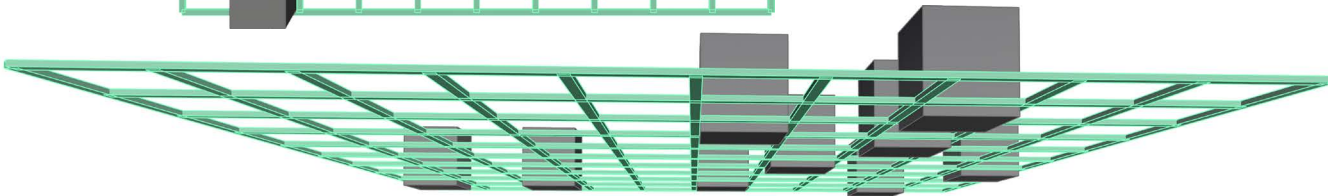
Ένα δικτύωμα-οροφή της αίθουσας το οποίο λειτουργεί ως “γέφυρα” μεταξύ φυσικού και ψηφιακού χώρου. Προσφέρει την δυνατότητα κυκλοφορίας πληροφοριών, γνώσης και υποκειμένων από το ψηφιακό χώρο στον αναλογικό, και αντιστρόφως, μέσω της ενέργειας και των τεχνολογικών μέσων που παρέχουν.

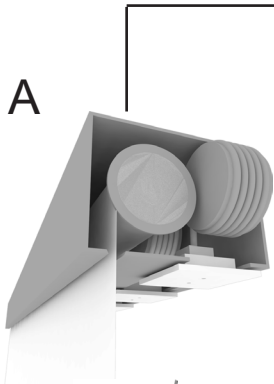
Η “γέφυρα” αποτελείται από δύο στοιχεία,

A_ τα κανάλια, τα οποία φέρουν ελαφρύ εξοπλισμό και βρίσκονται σε αντιστοιχία με τον κάναβο του πατώματος.

B_ τα κουτιά, που περιλαμβάνουν το πιο σημαντικό τεχνολογικό και μηχανολογικό εξοπλισμό ο οποίος απαιτεί περισσότερο χώρο και προστασία.

A

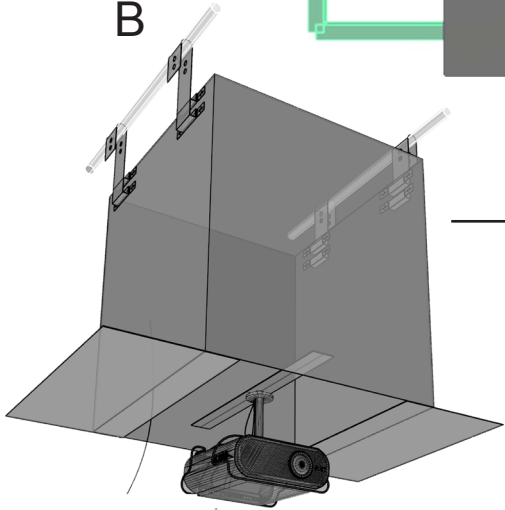

παροχή
ρεύματος

πανέλ προβολής

B

προβολέας

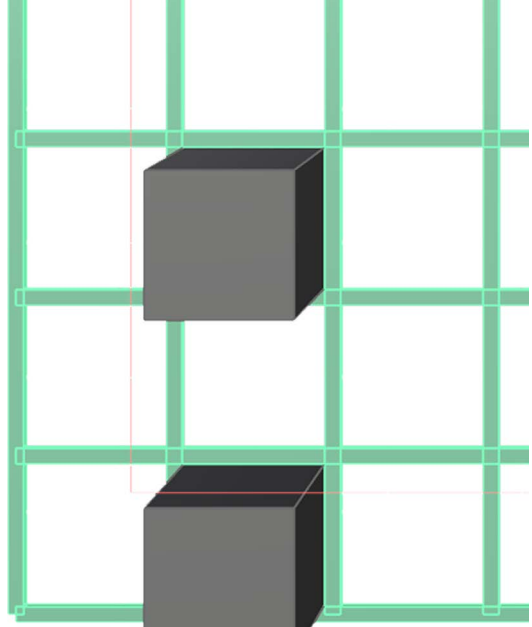
μπαταρία
αποθήκευσης
ενέργειας

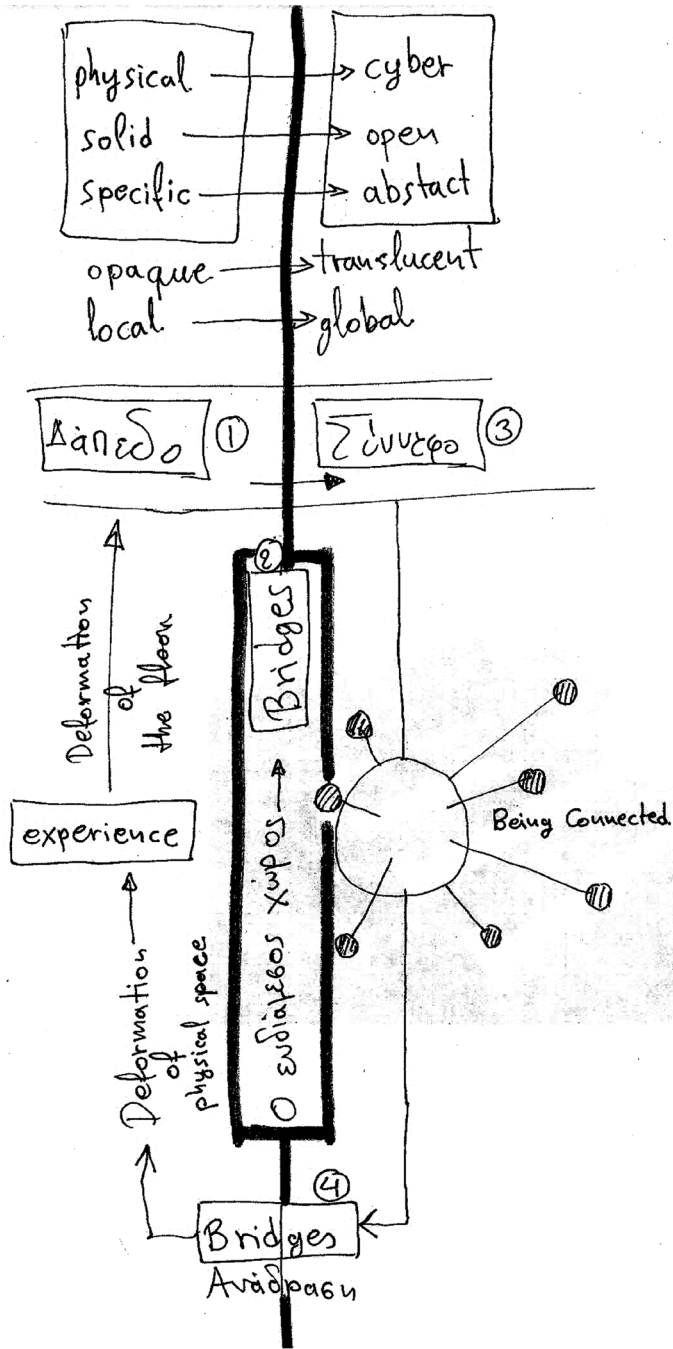

γυαλιά VR

laptop

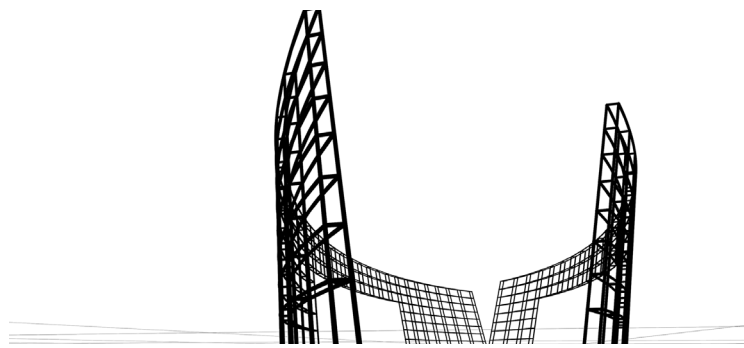

Το ψηφιακό ανακατεύεται με το φυσικό. Το ενδιάμεσο δεν πρέπει να αντιλαμβάνεται ως όριο που διαχωρίζει δύο οι περισσότερους τόπους αλλά ως διαμεσολαβητής που επιτρέπει στο κάθε μέρος να επικοινωνεί συνεχώς με το άλλο κατασκευάζοντας νέες πραγματικότητες.

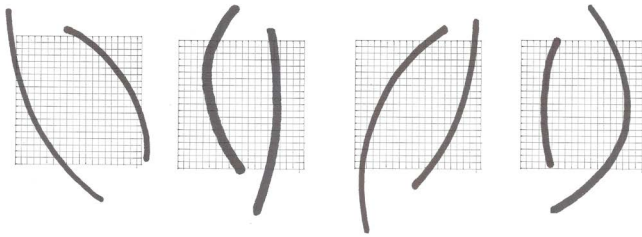

Εμφανίζεται το δυνητικό

4.4_ΟΙ “ΤΟΙΧΟΙ”

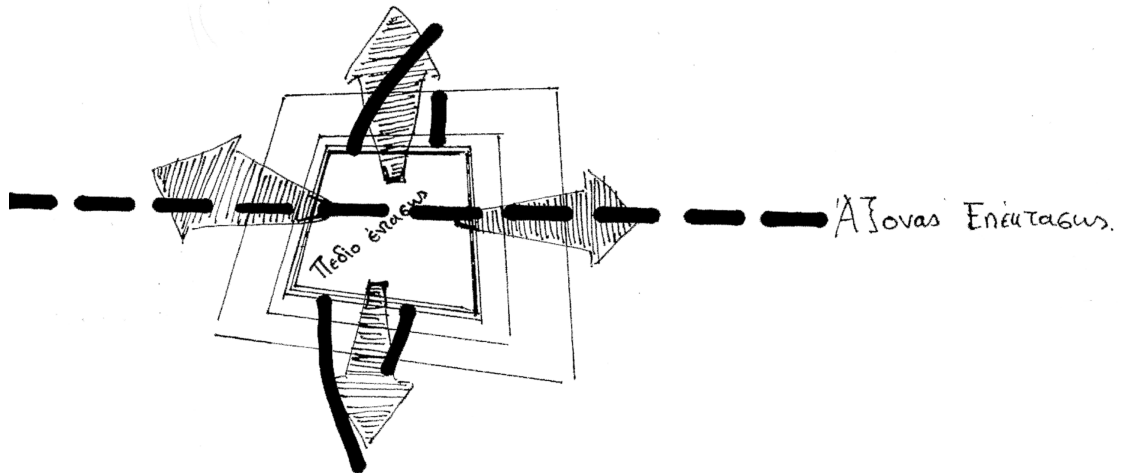

Οι τοίχοι αποτελούν ένα πολυδιάστατο στοιχείο της οντότητας τόσο μορφολογικά και λειτουργικά, όσο και προς την τοποθέτησή τους στον χώρο. Ο χαρακτήρας τους διαμορφώνεται από τα στοιχεία Α, Β και Γ.

A.

Οι τοίχοι αντιπροσωπεύουν την αρχιτεκτονική, η οποία περικλύει το πεδίο έντασης της κατασκευής. Η γεωμετρία τους προκύπτει με βάση τον περιβάλλοντα χώρο και τις κινήσεις σε αυτόν. Ορίζει έναν νέο πυρήνα στις περιοχές που τοποθετούνται οι κόμβοι του δικτύου και λειτουργεί ως φέρων στοιχείο της κατασκευής.

B.

Οι δύο τοίχοι είναι τοίχοι-οθόνες (led screen). Κάθε τοίχος φέρει μικρά led “pixels” τα οποία είναι σε θέση να δημιουργούν λέξεις και κείμενα πάνω στους τοίχους . Οι λέξεις και οι φράσεις που θα αναγράφονται στον τοίχο θα πρόκειται για μια προσπάθεια επικοινωνίας του εσωτερικού της κατασκευής προς τον κόσμο που περνάει έξω από αυτή. Η οθόνη θα ανανεώνεται κάθε φορά που κάποιος εισέρχεται ή εξέρχεται από μια αίθουσα του δικτύου.

Ανάλογα με τον τρόπο που κάθε φορά ο χρήστης θα επιλέγει να δράσει στην κατασκευή αυτή, αλλά και το εικονικό προφίλ του ίδου, οι οθόνες εμφανίζουν λέξεις κλειδιά που θα βοηθήσουν τον χρήστη να έρθει σε επαφή με κάποιον που αναζητά ή γνωρίζει κάτι στα ίδια πεδία.

OFFERING HELP

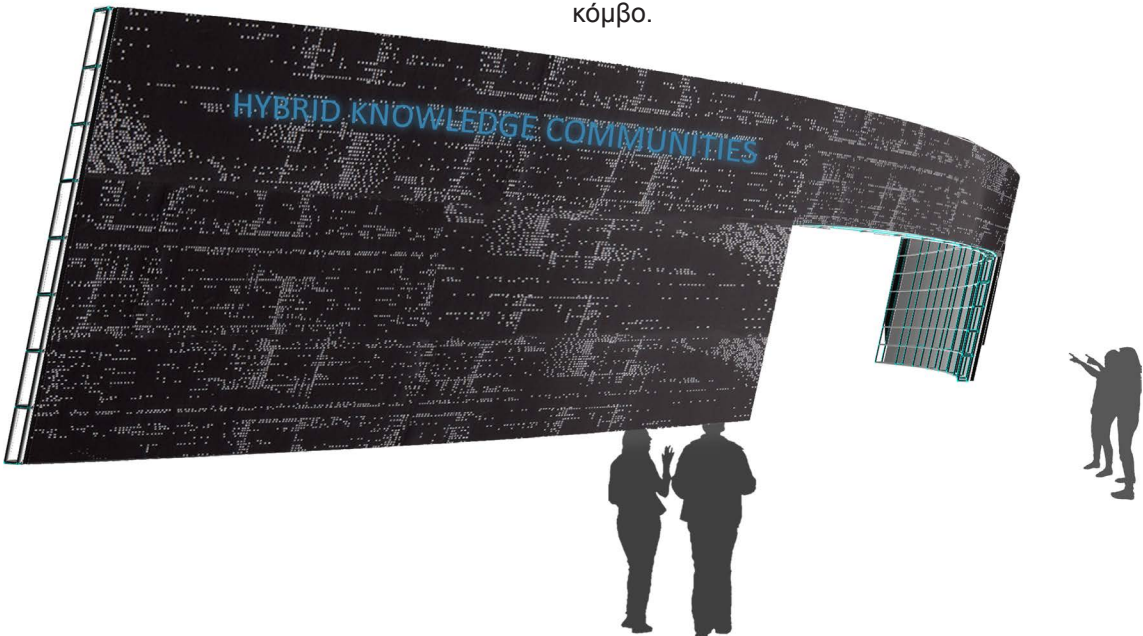
ενδιαφέροντα των εκάστοτε χρηστών της κατασκευής.

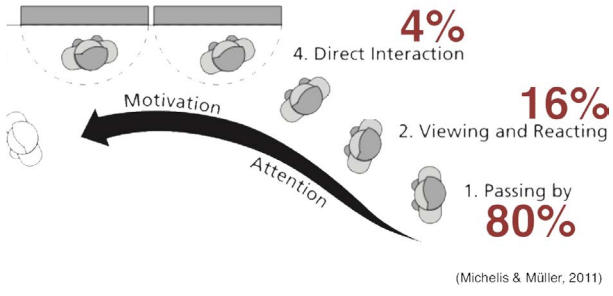
SEEKING HELP

τομείς στους οποίους οι ενδιαφερόμενοι αναζητούν πληροφορίες.

EVENTS

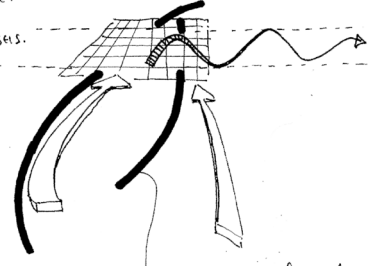
διαλέξεις , εκθέσεις , παρουσιάσεις , workshop που θα λαμβάνουν μέρος σε κάποιο κόμβο.

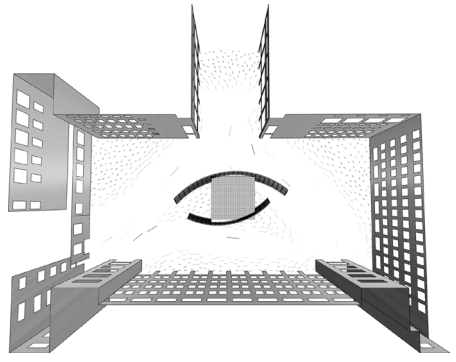
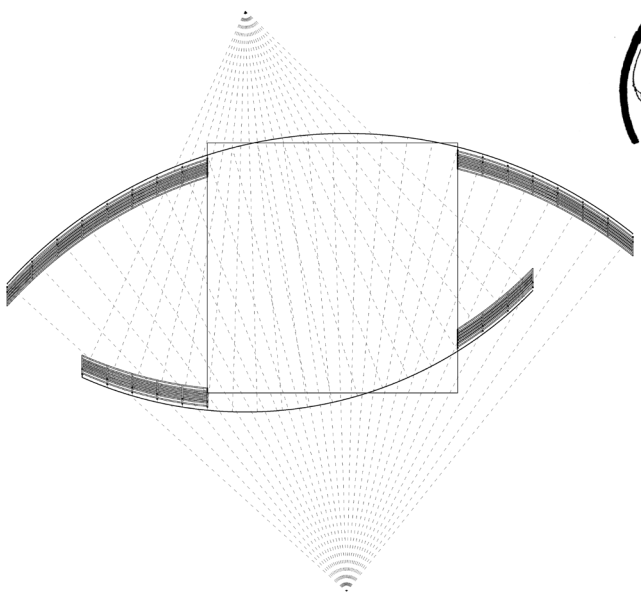

Γ.
 Οι τοίχοι αυτοί λειτουργούν ως “Audience Funnel” στην κατασκευή, λειτουργούν δηλαδή ως “χωνιά” τα οποία θα καλούν τους φοιτητές που βρίσκονται στην αυλή να περάσουν από την καρδιά της κατασκευής και να διαδράσουν σε αυτή. Οι τοίχοι αυτοί είναι σχεδιασμένοι σε αντιστοιχισή με τις πορείες των φοιτητών στην αυλή και διαφέρουν ανάλογα με το μέρος στο οποίο βρίσκεται κάθε φορά η κατασκευή.

Η οργάνωση πρέπει να επαχθή στον χώρο που τοποθετείται κάθε φορά.
 Παράμετρος: - κινήσεις.

→ Audience funnel:
 Το “χωνί”: Πως εισάσεται κάθε μέσος

_ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ

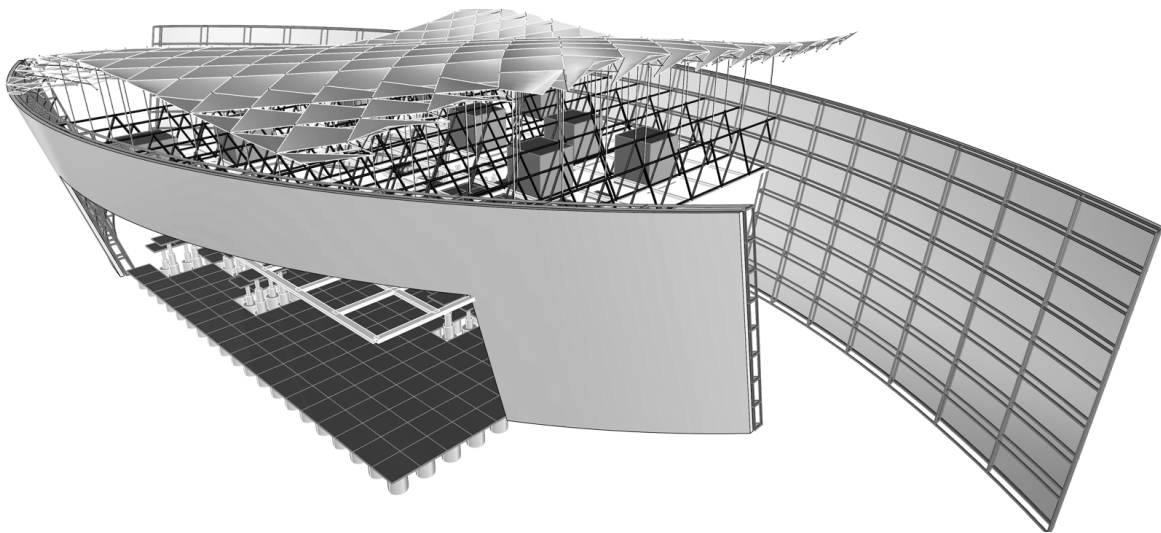
1. *_ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΤΟΨΗ ΚΑΙ ΤΟΜΗ*

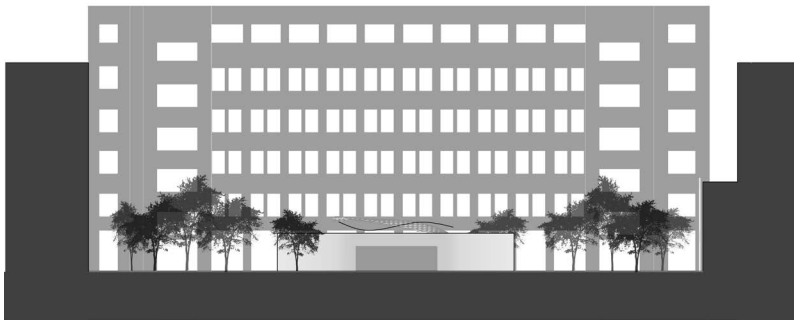
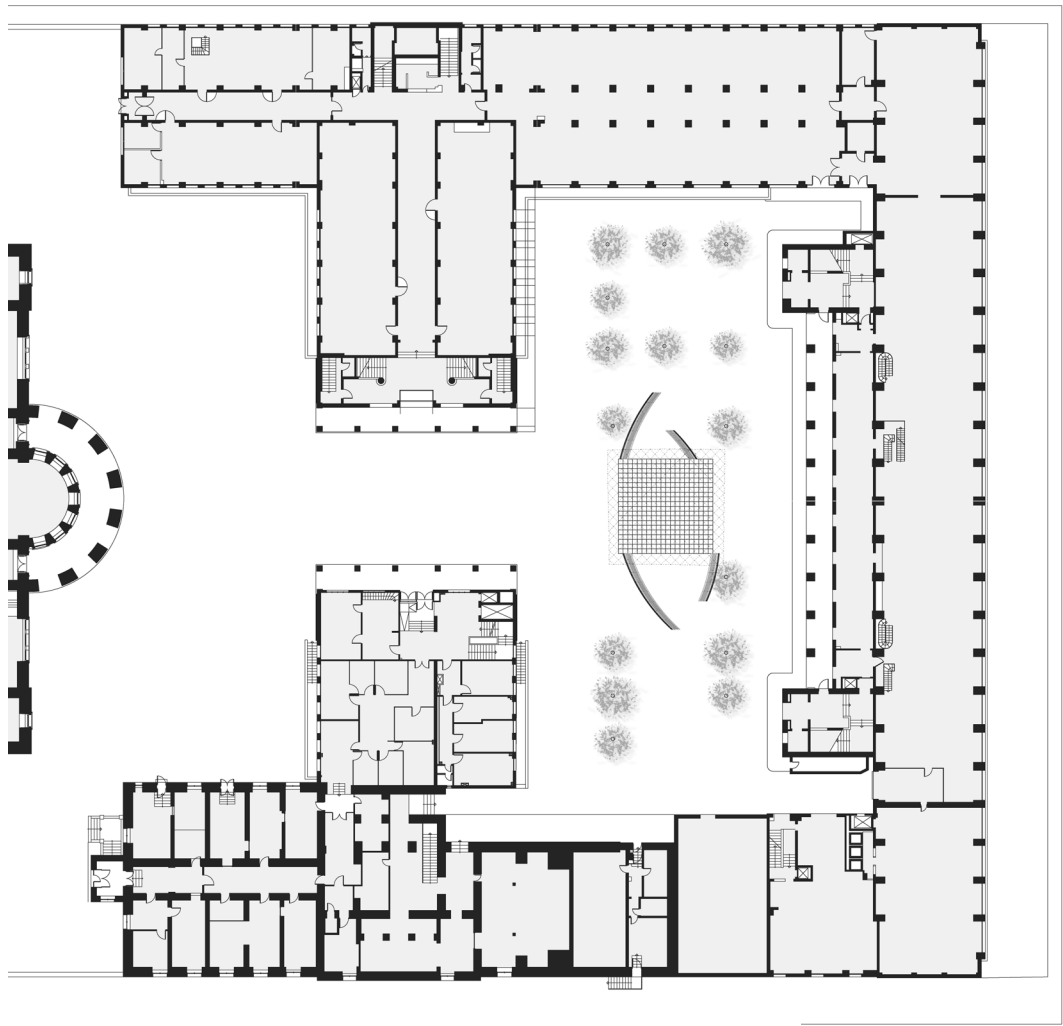
2. *_ΚΑΤΟΨΗ ΚΑΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΚΑΤΟΨΗΣ*

3. *_ΒΟΡΕΙΑ ΟΨΗ ΚΑΙ ΤΟΜΗ Α-Α'*

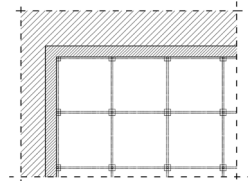
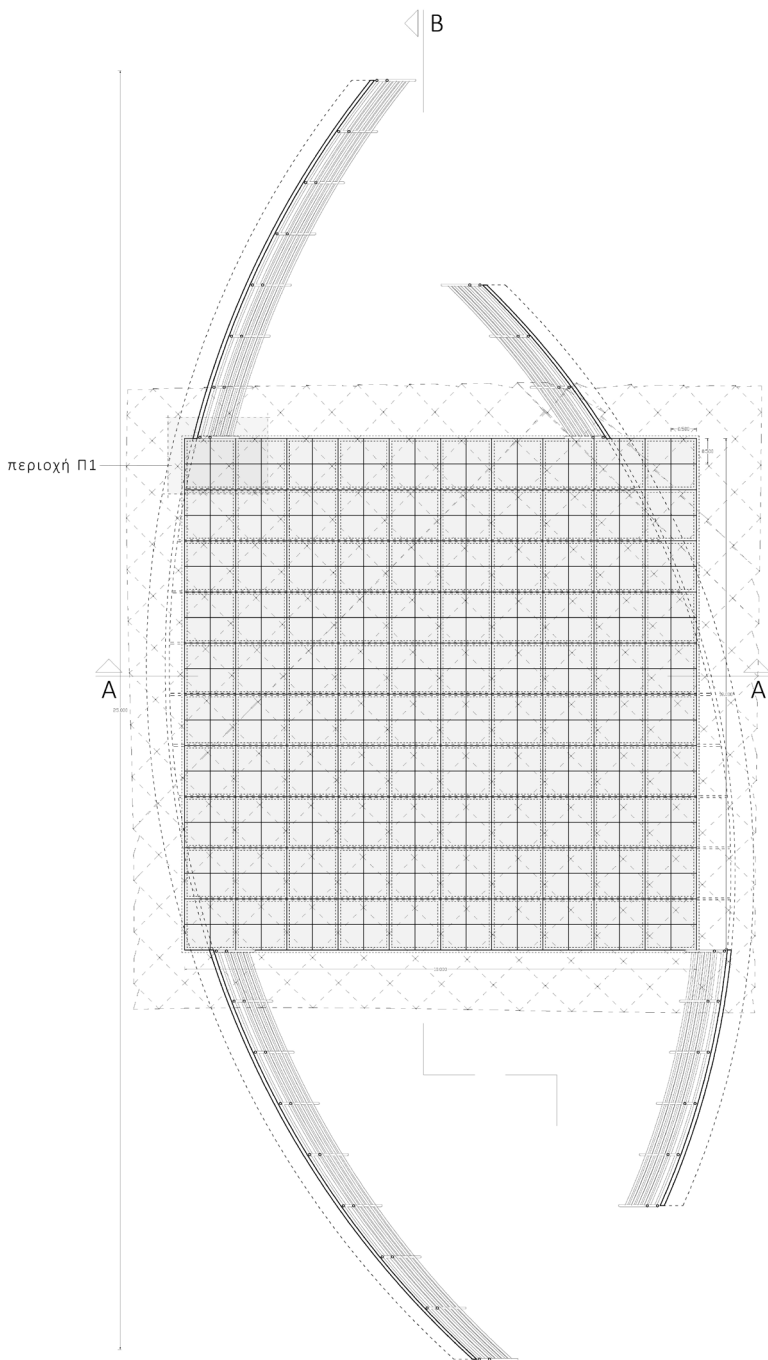
4. *_ΔΥΤΙΚΗ ΟΨΗ ΚΑΙ ΤΟΜΗ Β-Β'*

5. *_ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ*

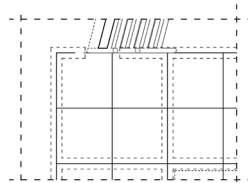

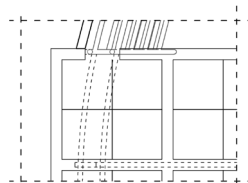
ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΚΑΤΟΨΗ ΚΑΙ ΤΟΜΗ

Ύψος: -0.2m

Ύψος: 1m

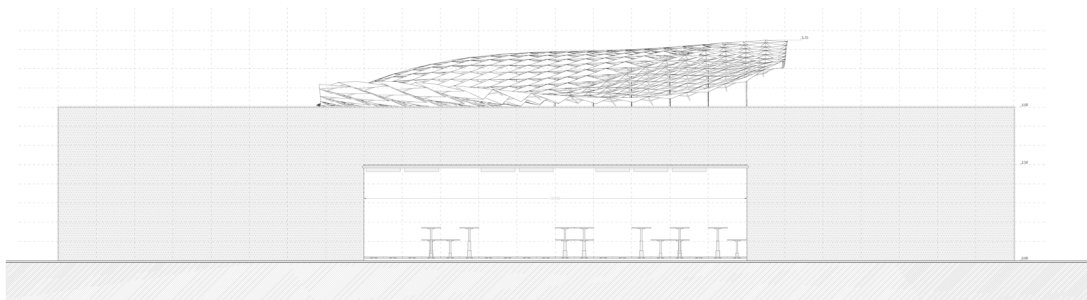

Ύψος: 2.45m

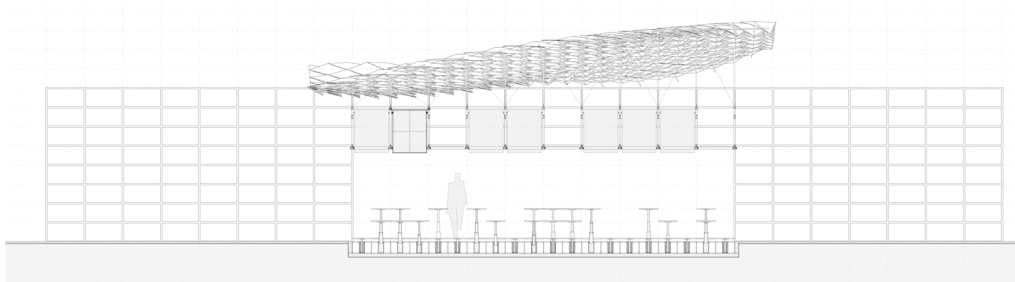
Κατόψεις περιοχής Π1

ΚΑΤΟΨΗ

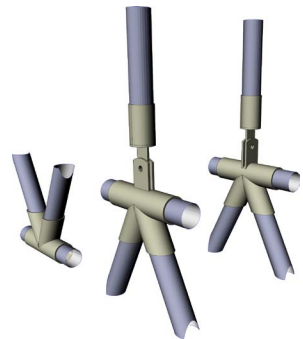
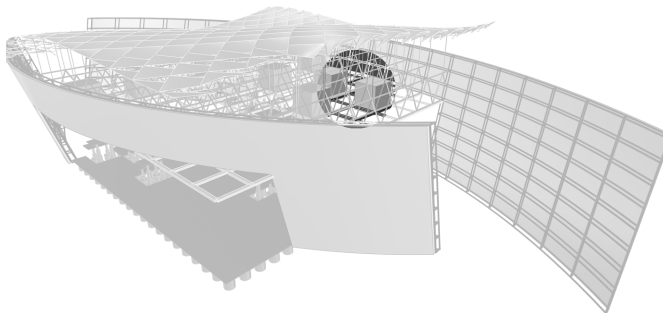
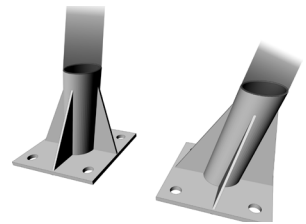
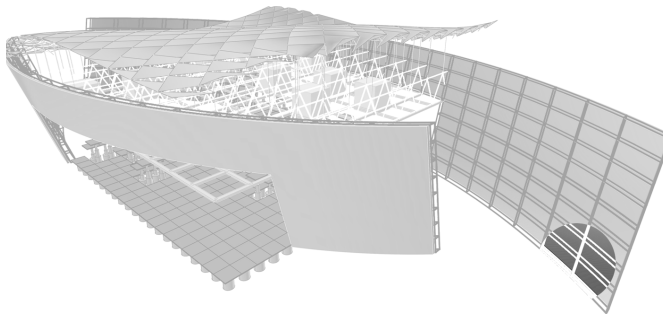
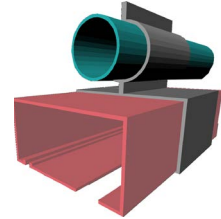
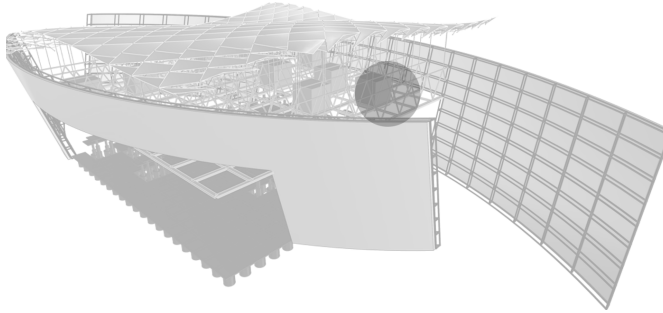

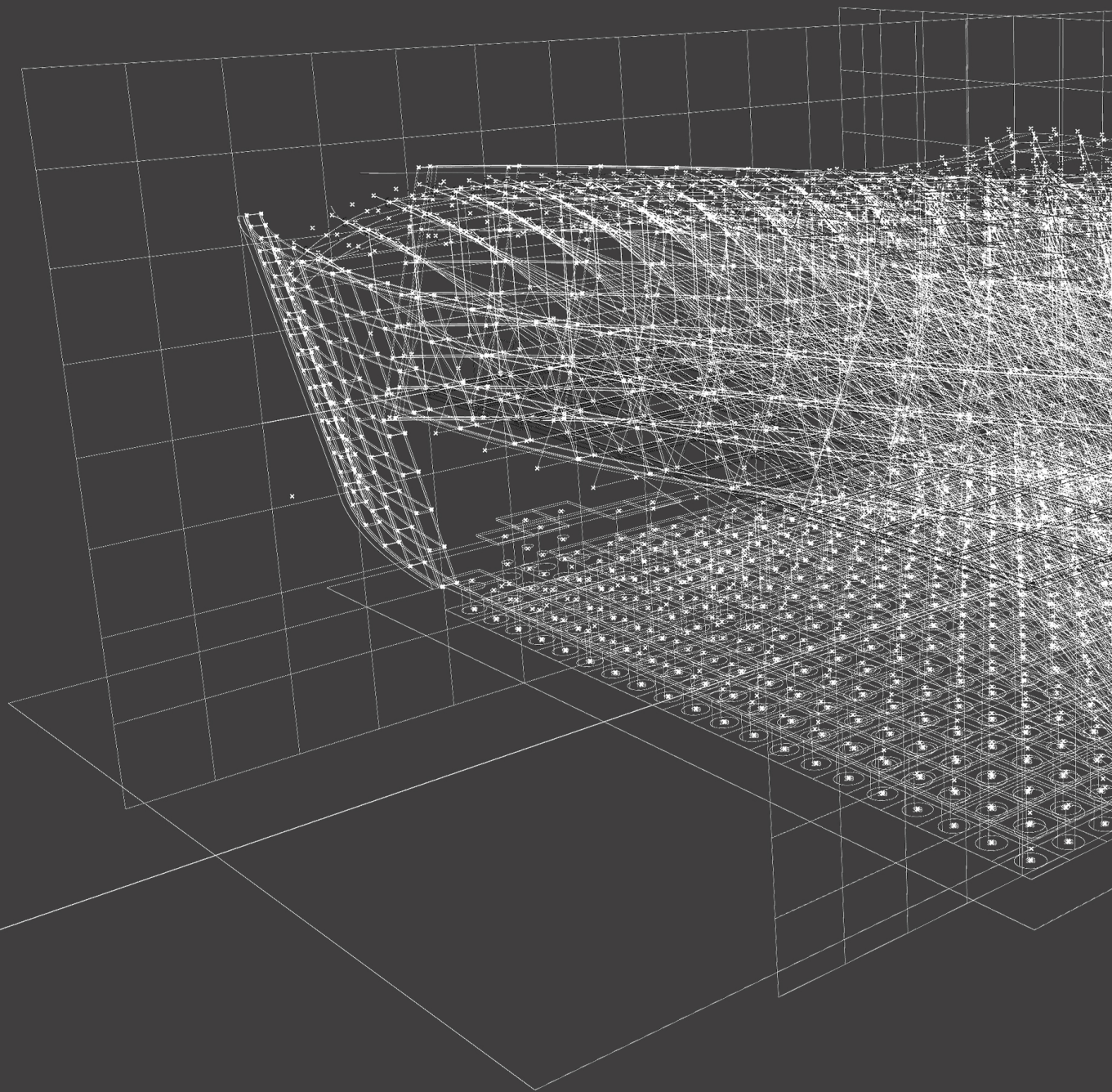
ΔΥΤΙΚΗ ΟΨΗ

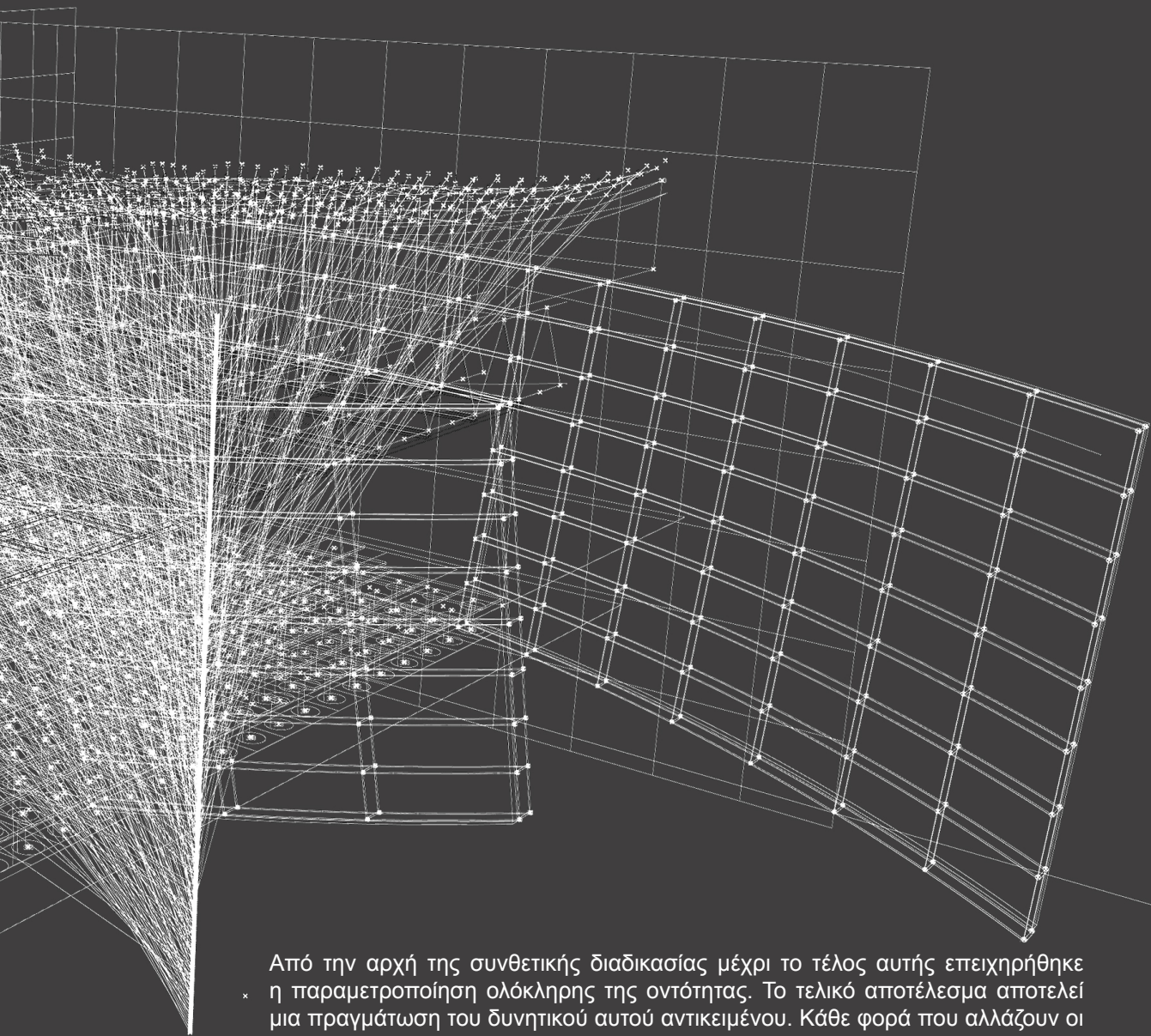

ΤΟΜΗ Β-Β'

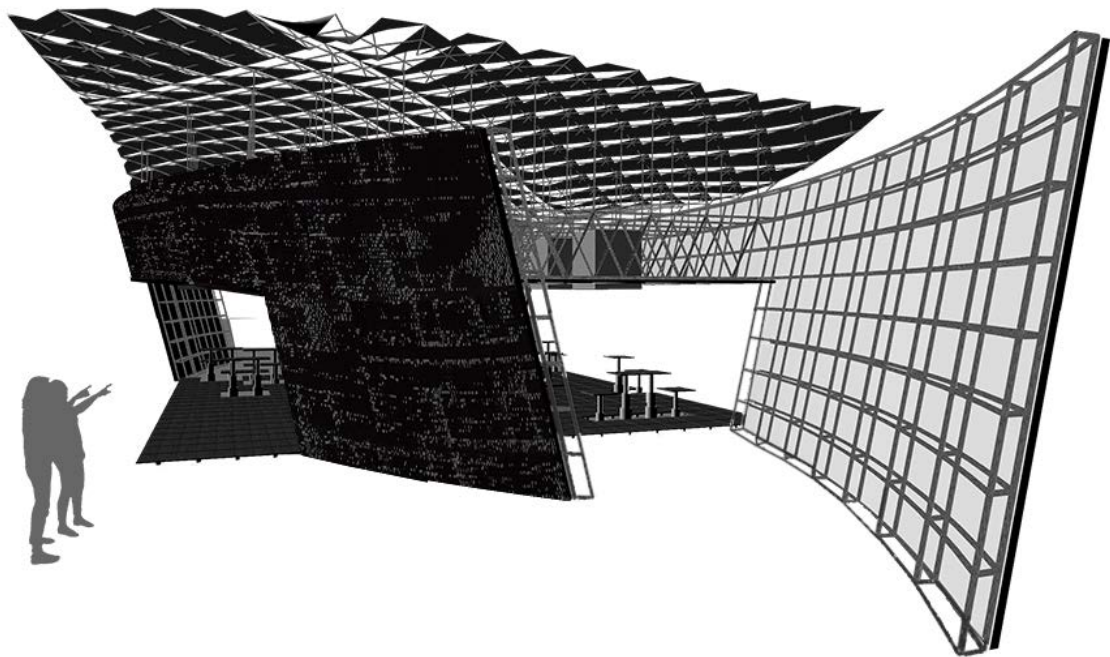
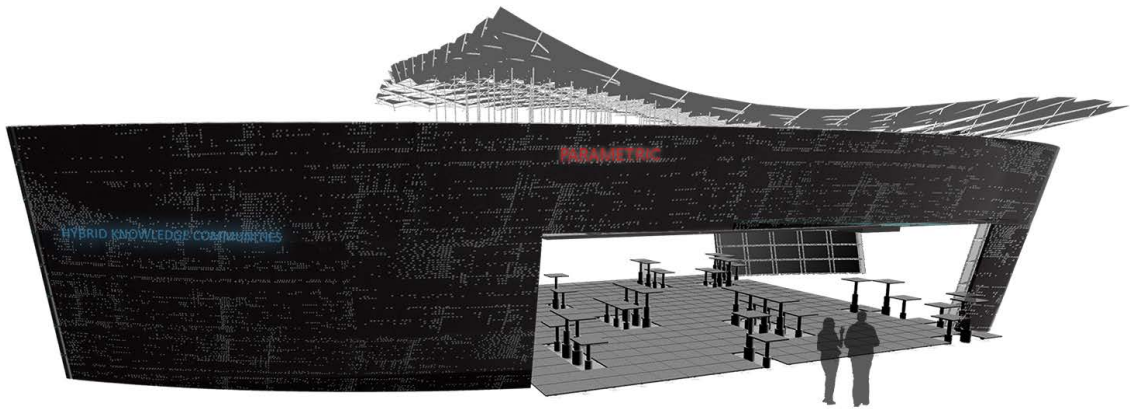
5.5_ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ

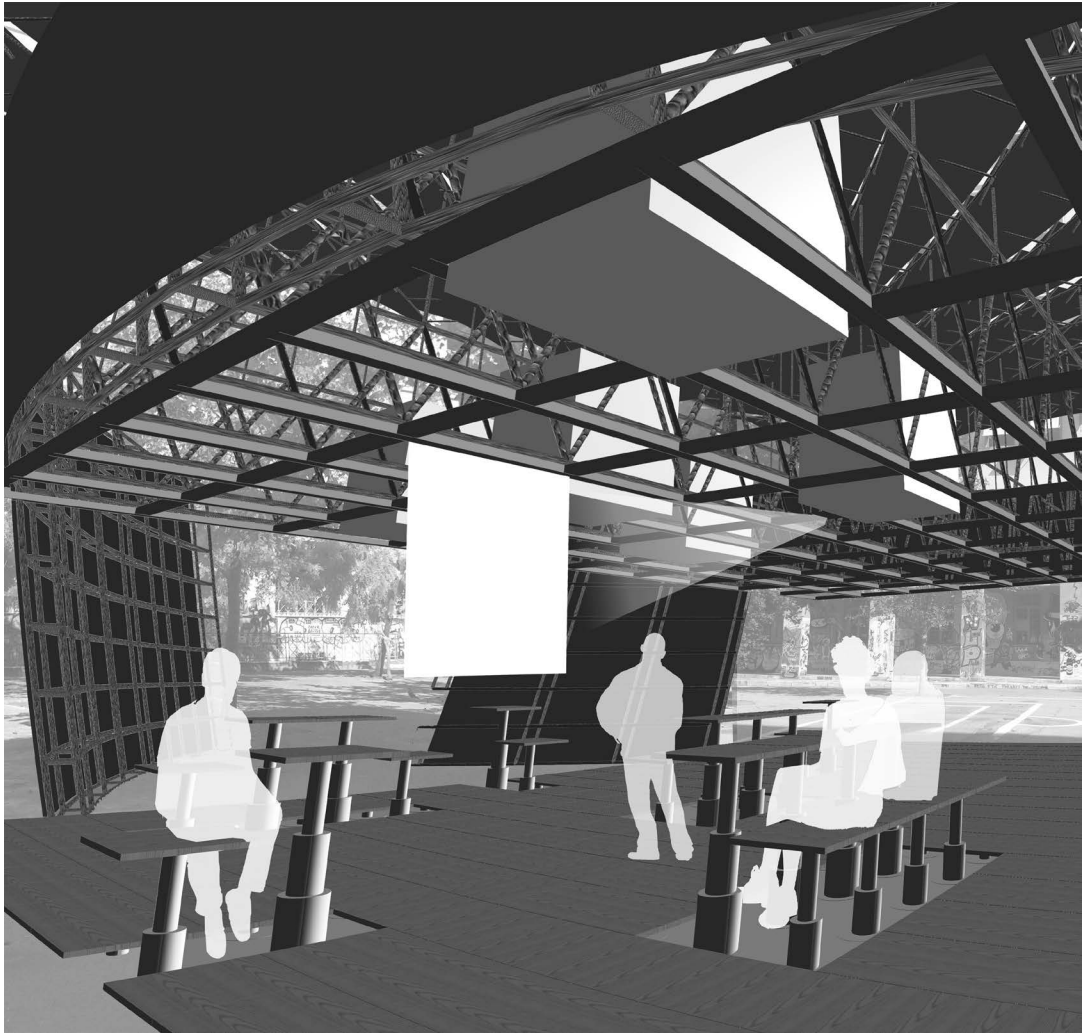

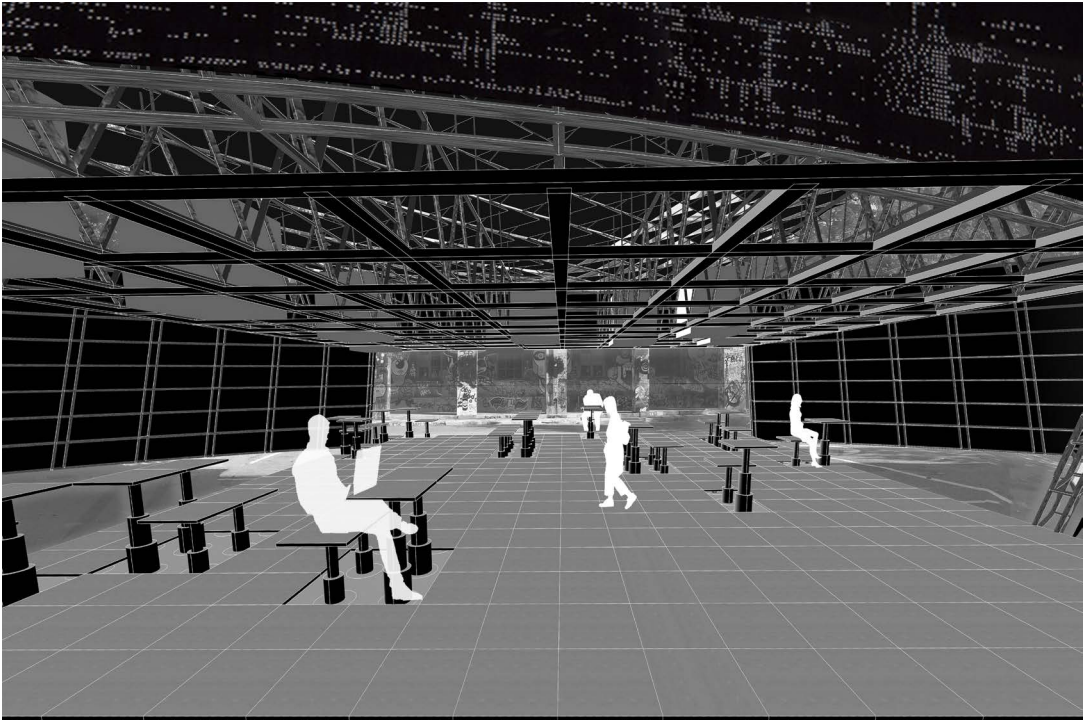

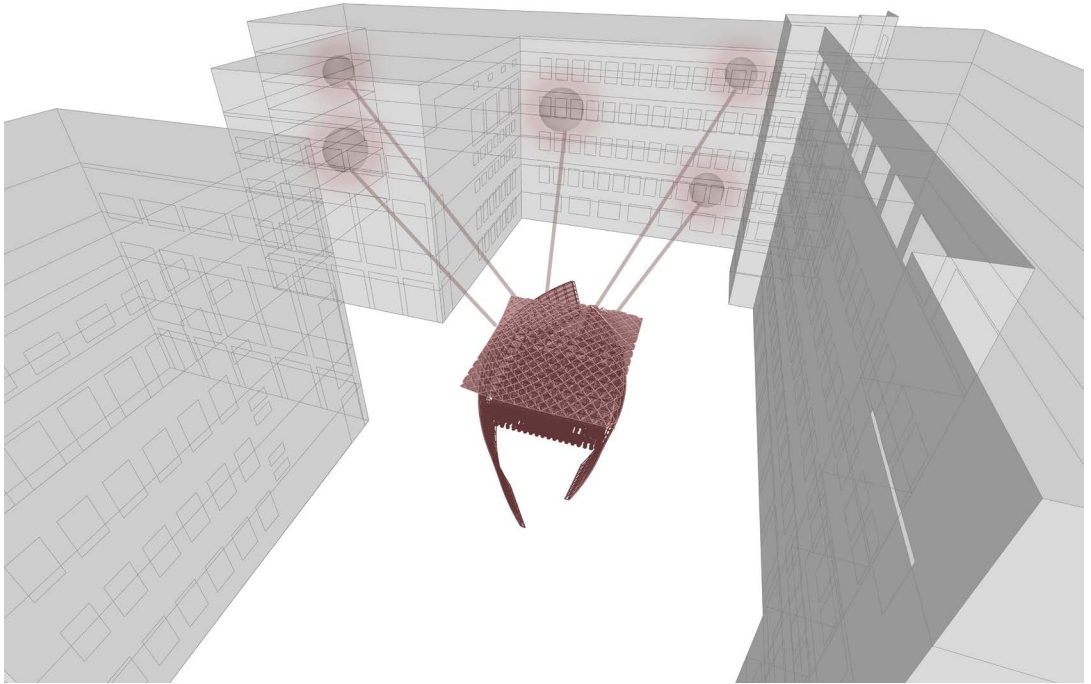
Από την αρχή της συνθετικής διαδικασίας μέχρι το τέλος αυτής επειχηρήθηκε η παραμετροποίηση ολόκληρης της οντότητας. Το τελικό αποτέλεσμα αποτελεί μια πραγμάτωση του δυνητικού αυτού αντικειμένου. Κάθε φορά που αλλάζουν οι συνθήκες στις οποίες εντάζεται σαν οντότητα, μεταβάλεται αντίστοιχα προκειμένου να λάβει υπόψη όλες τις παραμέτρους οι οποίες θα την επηρεάσουν, κτισμένο περιβάλλον, ηλιασμός και ο ανθρώπινος παράγοντας, όπως για παράδειγμα αποτυπώνεται στις ροές κινήσεων.

7_”ΔΟΥΡΥΦΟΡΟΙ”

Σε μελλοντικό στάδιο προβλέπεται η δημιουργία “δορυφόρων” της οντότητας αυτής στους διαφορετικούς τομείς της Αρχιτεκτονικής σχολής. Με τους δορυφόρους αυτούς θα μπορούσε να επιτευχθεί μια εντονότερη επικοινωνία της οντότητας με το πρόγραμμα σπουδών της σχολής. Τελικός σκοπός είναι η πλήρης ενσωμάτωση των οντοτήτων αυτών στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα των σχολών και η πλήρης αξιοποίηση των δυνατοτήτων που αυτή προσφέρει, για την εξέλιξη και βελτίωση της εκπαιδευτικής διαδικασίας.

8_ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ- ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΕΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Michel Serres, Η Κοντορεβιθούλα, εκδ. Ποταμός, 2013, μετάφραση: Δημήτρης Ποταμιάνος

Αθηνά Σταυρίδου, Η Δυνητικοποίηση του χώρου της εκπαίδευσης, Κείμενο παρουσίασης στην ημερίδα «Νοητικοί, Δυνητικοί και Φυσικοί Χώροι στον Ψηφιακό Σχεδιασμό», Τμήμα Αρχιτεκτόνων της Πολυτεχνική Σχολής του Α.Π.Θ. το 2005 που διοργάνωσε ο Τομέας Αρχιτεκτονικού Σχεδιασμού και Εικαστικών Τεχνών, Τμήμα Αρχιτεκτόνων Πολυτεχνικής Σχολής. Το κείμενο δημοσιεύτηκε στο Α.Π.Θ.«Αρχιτεκτονικός Σχεδιασμός και Ψηφιακές Τεχνολογίες 2», επιμέλεια Σταύρος Βεργόπουλος- Απόστολος Καλφόπουλος, εκδ. ΕΚΚΡΕΜΕΣ, 2007.

Δημήτρης Παπαλεξόπουλος, Ψηφιακός Τοπικισμός, εκδ. Libro, 2008

Πέτρος Λινάρδος Ρυλμόν, Διανοητική εργασία, κοινωνικά κινήματα και έξοδος από την κρίση, εκδ. Τόπος, 2011

ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΕΣ

<http://archtech.arch.ntua.gr/teleducation/>

http://withinthemultitude.blogspot.gr/p/blog-page_4815.html

